

Μακεδονικά

Τόμ. 36 (2007)

Τα τοιχογραφημένα παρεκκλήσια της Σκήτης των Καυσοκαλυβίων, Μέρος Α΄ (17ος-18ος αι.)

Μοναχός Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης

doi: [10.12681/makedonika.25](https://doi.org/10.12681/makedonika.25)

Copyright © 2014, Μοναχός Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Καυσοκαλυβίτης Μ. Π. (2011). Τα τοιχογραφημένα παρεκκλήσια της Σκήτης των Καυσοκαλυβίων, Μέρος Α΄ (17ος-18ος αι.). *Μακεδονικά*, 36, 65–95. <https://doi.org/10.12681/makedonika.25>

ΤΑ ΤΟΙΧΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΑ
ΤΗΣ ΣΚΗΤΗΣ ΤΩΝ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΩΝ
Μέρος Α' (17ος-18ος αἰ.)

Τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔργα τέχνης ποὺ φυλάσσονται σήμερα στὴν ἀγιορειτικὴ Σκήτη Ἀγίας Τριάδος τῶν Καυσοκαλυβίων¹ καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῆς, προέρχονται ἀπὸ τὸν 18ο κυρίως αἰῶνα, ὅπως ἐξάλλου συμβαίνει καὶ στὸ σύνολο τῆς ἁθωνικῆς χειρσονήσου. Τὴν ἐποχὴ ἄλλωστε αὕτῃ ἱστορήθηκαν μὲ τοιχογραφίες τόσο ὁ Κυριακὸς ναὸς (δεύτερο μισὸ 18ου αἰ.) ὅσο καὶ τὰ παρεκκλήσια τῶν Καλυβῶν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (1759) καὶ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (1777).

Ἡ ζωγραφικὴ αὕτῃ δραστηριότητα θὰ πρέπει νὰ συνδεθεῖ μὲ τὴ γενικότερη πνευματικὴ ἀνθησι, κατὰ τὸ δεύτερο κυρίως μισὸ τοῦ 18ου αἰ. στὸ Ἅγιον Ὅρος, ἢ ὁποῖα ἀνιχνεύεται κυρίως κατὰ τὴν περίοδο τῆς φιλοκαλικῆς ἀναγέννησης ποὺ ἐκδηλώθηκε μὲ ἀφορμὴ τὸ νεοησυχαστικὸ κίνημα τῶν Κολλυβάδων (ἀρχὴ τὸ 1754)².

Παράλληλα ὅμως δυτικίζουσες καλλιτεχνικὲς ἐπιρροὲς ἀκόμη καὶ στὴν ἐκκλησιαστικὴ τέχνη ἄρχισαν νὰ ἀνησυχοῦν τὴν Ἐκκλησίᾳ καὶ ἰδιαίτερα τὸ πλεόν μαχόμενο τμῆμα τῆς, τοὺς μοναχοὺς. Ὁ συντηρητικὸς χαρακτήρας τῆς μεταβυζαντινῆς τέχνης συνυφαίνεται μὲ τὴ διδασκαλία τῶν ἱεροπρεπῶν Κολλυβάδων, ἢ ὁποῖα φαίνεται τελικὰ νὰ ἐπικρατεῖ. Θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι τὴν ἐποχὴ ποὺ ἱστορήθηκαν οἱ περισσότεροι ναοὶ τῶν Καυσοκαλυβίων ἦταν σὲ πλήρη ἐξέλιξη ἢ διαμάχη γύρω ἀπὸ τὰ ζητήματα

1. Ἡ σκήτη, ὡς ὁργανωμένος μοναστικὸς οἰκισμὸς, ἰδρύθηκε στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰ. ἀπὸ τὸν ὁσίο Ἀκάκιο τὸν Καυσοκαλυβίτη (1630-1730). Ἐπίσημη χρονολογία συστάσεως τῆς Σκήτης μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ τὸ 1746, ἔτος ὅπου ἡ κυρίαρχη μονὴ Μεγίστης Λαύρας ἐξέδωσε ἐπίσημο ἔγγραφο πρὸς τὴ σκήτη, ποὺ θεωρεῖται ὡς τὸ συστατήριό ἔγγραφο αὐτῆς.

2. Πὰ τὸ ἱστορικὸ, οἰκονομικὸ καὶ πνευματικὸ περιβάλλον, στὸ ὁποῖο καλλιεργήθηκε ἡ τέχνη στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ κατ' ἐπέκταση στὰ Καυσοκαλύβια καὶ τὴν εὐρύτερη περιοχὴ τους, κατὰ τὸν 18ο αἰ., βλ. μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης, «Μεταβυζαντινὴ τέχνη στὴ Σκήτη Καυσοκαλυβίων. Ἀγνωστες φορητὲς εἰκόνες Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ», *Πρακτικὰ τοῦ Β' Διεθνοῦς Συμποσίου «Ἅγιον Ὅρος. Πνευματικότητα καὶ Ὁρθοδοξία – Τέχνη»*, Ἐταιρεία Μακεδονικῶν Σπουδῶν, Θεσσαλονίκη 11-13 Νοεμβρίου 2005, Θεσσαλονίκη 2006, σσ. 331-377. Στὴ μελέτῃ αὕτῃ διατυπώνονται παράλληλα καὶ οἱ σκέψεις μας γύρω ἀπὸ τὴν τέχνη τοῦ ζωγράφου ὁ ὁποῖος ἱστόρησε τὸν κυρίως Κυριακὸ ναὸ καὶ τὸ παρεκκλήσι τῆς Καλύβης τοῦ Ἀγίου Ἀκακίου στὰ Καυσοκαλύβια, ἐνῶ παράλληλα προσδιορίζονται οἱ στενὲς σχέσεις ποὺ ἔχει τὸ ἔργο του μὲ ἐκεῖνο τοῦ ἱερομονάχου Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ.

τῶν μνημοσύνων καὶ τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως, στὰ ὁποῖα, ἅς μὴ λησμονοῦμε, πνευματικὸς ἀρχηγὸς ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν Κολλυβάδων –κατὰ τὴν πρώτη φάση τους– ἦταν ὁ ἱεροδιάκονος Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης ὁ Πελοποννήσιος ὁ ἐξ Ἰουδαίων († περ. 1784), πρῶτος σχολάρχης τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς³.

Στὴ συνέχεια θὰ κάνουμε μία περιδιάβαση στὰ τοιχογραφημένα παρεκκλήσια τῶν Καυσοκαλυβίων⁴, περιοριζόμενοι στὰ πλαίσια τῆς παρούσας μελέτης σ' ἐκεῖνα τῆς περιόδου 17ου-19ου αἰ. Τὰ παρεκκλήσια αὐτά, ὅπως συμβαίνει ἄλλωστε σ' ὅλη τὴ Σκήτη, εἶναι ἀναπόσπαστο τμῆμα τῶν Καλυβῶν καὶ συνήθως τὰ κτίσματά τους ἀποτελοῦν ἐπέκταση πρὸς ἀνατολὰς τοῦ κεντρικοῦ κτιρίου τῆς Καλύβης.

Στὴ μελέτη αὐτὴ γίνεται μία συνοπτικὴ περιγραφή τοῦ εἰκονογραφικοῦ προγράμματος τῶν παρεκκλησίων, ἐνῶ συγχρόνως ἐπισυνάπτονται οἱ ὑπάρχουσες ἱστορικὲς εἰδήσεις γιὰ τοὺς κτίτορες καθὼς καὶ τοὺς ζωγράφους πού τὰ ἱστόρησαν. Ὁ ὑπογράφων τὴν παρούσα μελέτη θὰ εἶναι εὐτυχής, ἐὰν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πολυετοῦς αὐτῆς ἐρευνᾶς του σταθεῖ κίνητρο ὥστε τὰ ἀξιόλογα αὐτὰ μεταβυζαντινὰ μνημεῖα νὰ τύχουν μελέτης ἀπὸ εἰδικότερους ἐπιστήμονες.

Τὸ παρεκκλήσι τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κελίου τοῦ Ἀγίου Νείλου

Στὰ ἀνατολικά τῶν Καυσοκαλυβίων, στὴν περιοχὴ τοῦ Κελίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, γνωστότερου ὡς τοῦ «Ἀγίου Νείλου», καὶ σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ βασικὸ κτίριο τοῦ Κελίου, βρίσκεται τὸ ἐντὸς μεταγενέστερου κτιρίου ναῦδριο τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ στενόχωρου αὐτοῦ παρεκκλησίου σώζονται σπαράγματα τοιχογραφίων, πού κατὰ τὴν παράδοση ἀποδίδονται στὸν κτίτορα τοῦ ναυδρίου, ὁσιο Νεῖλο τὸν Μυροβλύτη (†1651)⁵, ὁ ὁποῖος ἀσκήθηκε σὲ παρακείμενο σπήλαιο. Σύμφωνα μὲ τὸν Βίο του, ὁ Ὁσιος κατεῖχε τὴ ζωγραφικὴ τέχνη, τὴν ὁποία ἐξασκοῦσε καὶ πρὶν ἔλθει στὸν Ἄθω. Ἄλλωστε στὸ ἱερὸ Βῆμα τοῦ παρεκκλησίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, στὸ ἴδιο Κελί, φυλάσσεται εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Ὁδηγήτριας, πού ἀποδίδεται κι αὐτὴ στὸν ὁσιο Νεῖλο (εἰκ. 1). Μεταξὺ τῶν σπαραγμάτων τῶν τοιχογραφιῶν διακρίνεται σαφέστερα ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ (εἰκ. 2).

Στὴ θέση τοῦ σημερινοῦ παρεκκλησίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου

3. Περί τοῦ Νεοφύτου βλ. ἐνδεικτικά: μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης, «Λόγιοι τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων κατὰ τὸν 18ο αἰ.», *Θεοδρομία* 8 (2000) 73-78.

4. Πὰ τὸν ζωγραφικὸ διάκοσμο τοῦ Κυριακοῦ ναοῦ τῆς Σκήτης, ἐτοιμάζουμε αὐτοτελὴ μελέτη.

5. Βλ. ἐνδεικτικά: μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης, «Ὁσιος Νεῖλος ὁ Μυροβλύτης», *Ἀθωνίτης* 47 (2004) 8-9.

πού κτίστηκε τὸ 1908⁶, ὑπῆρχε παλαιότερος ναὸς πού καταστράφηκε ἀπὸ τὸν σεισμό τοῦ 1905, καὶ ἦταν κατάγραφος. Σύμφωνα μὲ ἀποτελειωμένη μαρμαρίνη ἐπιγραφή⁷, ὁ ναὸς ἀνηγέρθη ἀπὸ τὸν ἱερομόναχο Πελάγιος⁸ τὸ 1745. Ἡ ἐπιγραφή ὅμως δὲν ἀναφέρει κάτι σχετικὰ μὲ τὴν ἀγιογράφηση. Σύμφωνα πάντως μὲ τὸν ἐπίσκοπο Πορφύριο Οὐσπένσκι, ὁ ναὸς ἱστορήθηκε τὸ 1752⁹. Ἄς δοῦμε πῶς περιγράφει τὸν ναὸ ὁ ρώσος περιηγητὴς καὶ ἱστορικός:

Πέρασα μία νύκτα στὴ σκήτη [τῶν Καυσοκαλυβίων] καὶ τὸ πρωῒ ξεκίνησα γὰρ τὴ Λαύρα. Σὲ μισὴ ὥρα φθάσαμε στὸ κελλὶ τοῦ ἡσυχαστῆ Νείλου. Οἱ ἀδελφοὶ μὲ πῆγαν στὴν ἐκκλησίᾳ τους, ἡ ὁποία κτίστηκε πρὶν τὸ 1744 (ὅταν τὴν εἶδε ὁ Μπάροκ) καὶ καθαγιαστικὴ στὴ μνήμη τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ἡ μικρὴ ἐκκλησία εἶναι ζωγραφισμένη τὸ 1752. Στὸν τοῖχο εἶχε ζωγραφιστεῖ ὁ ἅγιος Νεῖλος, κρατώντας ἓνα χαρτὶ πού λέει: «ἀδελφοί, τὰ ὅπλα τοῦ μοναχοῦ εἰσὶν ἡ μελέτη, ἡ προσευχή, ἡ διάκρισις, ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ὑπακοή...»¹⁰.

6. Σύμφωνα μὲ τὴν ἀδημοσίευτη ἐπιγραφή σὲ ὑπερῶρη κόγχη: ΟΥΤΟΣ Ο ΘΕΙΟΣ ΚΑΙ ΙΕΡΟΤΑΤΟΣ ΝΑΟΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΗ ΔΙ ΕΞΟΔΩΝ ΜΕΘΟΔΙΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΥ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΣΥΝΟΔΙΑΣ ΧΑΡΙΤΩΝ ΝΙΛΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΩΝ ΜΙΤΥΛΙΝΑΙΩΝ ΕΝ ΕΤΕΙ 1908 ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΓΟΝΕΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΚΑΙ ΣΥΓΓΕΝΩΝ ΑΥΤΩΝ.

7. Ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ σημειώνει: Ὑπὸ Πελαγίου θύτον αψμε΄.

8. Ὁ ἱερομόναχος Πελάγιος († 1788) καταγόταν ἀπὸ τὰ Ἄγραφα, ἀπὸ τὸ χωριὸ Ἀσπρόπυργος, τόπο καταγωγῆς καὶ τοῦ Ὀσιομάρτυρος Ρωμανοῦ τοῦ Καυσοκαλυβίτου († 5 Ἰανουαρίου 1694). Ὑποτακτικὸς τοῦ παπα-Ἰωάνη τοῦ Καυσοκαλυβίτου († 1765), ἐγίνε ἀργότερα ἡγούμενος τῆς Μονῆς Προουσοῦ, τὴν ὁποία καὶ ἀνακαίνισε, κτίζοντας τὸ 1754 τὸ νέο Καθολικὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖο καὶ φρόντισε νὰ ἱστορηθεῖ τὸ 1785, ἀπὸ τοὺς μαθητὲς τοῦ ἱερομονάχου Διονυσίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ Γεώργιο Γεωργίου καὶ Γεώργιο Ἀναγνώστου.

9. Πορφύριος Οὐσπένσκι, *Ἡ Χριστιανικὴ Ἀνατολή*. Ἄθως, Ἁγία Πετρούπολις 1892, σ. 414. Ὁ ἴδιος μᾶς πληροφορεῖ ἐπιπλέον: *Τὸν ἴδιο χρόνον, τὸ 1752, στὴ σκήτη τῆς Ἁγίας Ἀννας ἱστορήθηκε τὸ Κυριακὸ ἀπὸ τὸν Κωνσταντῖνον ἀπὸ τὴν Κοζάνη* [σ.σ. ἀπὸ λάθος ὁ Οὐσπένσκι ἐγράψε Κοζάνη, ἀντὶ γὰρ Κορυτσά] *καὶ στὴν Κερασιὰ ἱστορήθηκε ἡ ἐκκλησία τῆς Κοιμήσεως, στὸ μεγάλο κελλὶ τοῦ Ἁγίου Νείλου*. Πὰ τὸν ναὸ καὶ τὴν εἰκονογράφησίν του ἀναφέρει καὶ ὁ Γεράσιμος Σμυρνάκης (τὸ πιθανότερον βασισμένος στὴν περιγραφὴ τοῦ Π. Οὐσπένσκι): *Ἡ ἐκκλησία ἐκτίσθη τὸ 1744 σεμννομένη ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῆς «Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου» καὶ ἱστορηθεῖσα τὸ 1752. Ἐν τινι τοίχῳ αὐτῆς εἶναι ἱστορημένος ὁ ἅγιος Νεῖλος μετὰ ἐλίγματος χάριτον ἐν χερσίν, ἐφ' οὗ γέγραπται: «Ἀδελφοί, τὰ ὅπλα τοῦ μοναχοῦ εἰσὶν ἡ μελέτη, ἡ προσευχή, ἡ διάκρισις, ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ κατὰ Θεὸν ὑπακοή»* [Γερ. Σμυρνάκης, *Τὸ Ἅγιον Ὄρος*, Ἀθήναι 1903 (ἀνατύπωση, Καρυῆς 1988), σ. 403].

10. *Pervoe putestvie v afonskie monastiri i skity archimadrita, nyne episkopa, Porfirija Uspenskago v 1845 godu, cast' Ija, otdelenie pervoe*, Kiev 1877, σ. 293 (Ἡ πρωτοδημοσιευμένη μετάφραση τοῦ κειμένου ἀπὸ τὰ ρωσικά ἐγίνε ἀπὸ τὸν ρώσο ἑλληνομαθὴ συνεργάτη μας διάκονο Ἰγκὼρ Μαγκνίτσκι). Στὸ κείμενο μὲ τὴ λέξη σκήτη θὰ πρέπει νὰ ἐννοήσουμε τὴ Σκήτη τῶν Καυσοκαλυβίων, ἐνῶ ὁ ἡσυχαστὴς Νεῖλος πρέπει νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὸν ὅσιο Νεῖλο τὸν Μυροβλύτη πού ἀσκήθηκε στὸ κοντινὸ μὲ τὸ Κελλὶ τῆς Κοι-

Στὸν σημερινὸ ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου βρίσκονται τρεῖς φορητὲς εἰκόνες, ἔργα τῶν ὁποίων προτεῖνουμε τὴν ἀπόδοση στὸν εὐρύτερο κύκλο τοῦ ἱερομονάχου Παρθενίου τοῦ ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων¹¹ καὶ τῶν μαθητῶν του. Οἱ εἰκόνες αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ τὸ τέμπλο τοῦ κατεδαφισμένου ναοῦ ποὺ ἐπανατοποθετήθηκε στὸ νέο παρεκκλήσι.

Εἶναι πολὺ πιθανὸν ὁ ζωγράφος τῶν παραπάνω φορητῶν εἰκόνων νὰ ἱστορήσε καὶ τοὺς τοίχους τοῦ κατεδαφισθέντος ναοῦ, ὅπως ἔχει συμβεῖ καὶ μὲ τίς ἄλλες περιπτώσεις ἔργων τῶν ὁποίων προτεῖνουμε τὴν ἀπόδοση στὸν παραπάνω ζωγράφο καὶ τὸ ἐργαστήριό του, ὅπως ὁ κυρίως ναὸς τοῦ Κυριακοῦ τῶν Καυσοκαλυβίων, τὸ παρεκκλήσι τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς Καλύβης τοῦ Ἀγίου Ἀκακίου στὴν ἴδια σκίτη, τὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἀγίου Στεφάνου τοῦ ὁμώνυμου Κελιοῦ – ἐξαρτήματος τῆς μονῆς Ἀγίου Παντελεήμονος στὴν περιοχὴ τῶν Καρυῶν καὶ τὸ πιθανότερο τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου (γνωστὸ καὶ ὡς «Προδρομάκι») στὸν περίβολο τῆς δεύτερης (χρονολογικὰ) Ἀθωνιάδος Σχολῆς, στίς Καρυές.

Σύμφωνα μὲ διηγήσεις τοῦ γέροντος Μεθοδίου ποὺ μόνασε στὸ κελὶ αὐτὸ (ἔγινε μοναχὸς τὸ 1927), τὰ σπαράγματα τῶν τοιχογραφιῶν μαζί μὲ τοὺς σοβάδες ἀπὸ τὸν κατεδαφισθέντα ναὸ, οἱ παλαιότεροι Πατέρες συγκέντρωσαν καὶ ἔθαψαν σὲ τόπο κοντὰ στὸ κοιμητήρι τοῦ Κελίου. Στὸ σημερινὸ Κελί, οἱ ἐκεῖ πατέρες φυλάσσουν μικρὸ σπάραγμα τοιχογραφίας (τμῆμα προσώπου), ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα σπαράγματα. Χρειάζεται περισσότερη μελέτη γιὰ νὰ διαπιστωθεῖ ἡ συγγένεια τῆς τέχνης τῶν σπαραγμάτων αὐτῶν μ' ἐκείνη τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ ἱερομονάχου Παρθενίου τοῦ ἐξ Ἀγράφων.

Τὸ παρεκκλήσι Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ ὁ ζωγράφος του μοναχὸς Μητροφάνης ὁ Χῖος

Ἡ καλύβη τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου (εἰκ. 3) εἶναι μία ἀπὸ τίς ἱστορικότερες στὴ σκίτη Καυσοκαλυβίων. Τὴν καλύβη ποὺ πρὶν κατεῖχε ὁ ἱερομόναχος Παρθένιος Ἀγιοαρτεμίτης ὁ πνευματικὸς¹² ἀνεκαίνισε ὁ ἐπί-

μήσεως τῆς Θεοτόκου σπήλαιο ἢ μὲ κάποιον ἡσυχαστὴ μοναχὸ ποὺ ἔφερε τὸ ὄνομα τοῦ Ὁσίου.

11. Περὶ τοῦ ἱερομονάχου Παρθενίου βλ. μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης, «Ἱερομόναχος Παρθένιος ὁ ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων, ὁ Πνευματικὸς καὶ ζωγράφος, ὁ Σκοῦρτος. Μία σημαίνουσα πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ μορφή τοῦ Ἀγίου Ὁρους», *Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς* 809 (2006) 563-624 (στὸ ἐξῆς: «Ἱερομόναχος Παρθένιος ὁ ἐξ Ἀγράφων»). Οἱ ἀναφορὲς στίς εἰκόνες τοῦ Κελίου τοῦ Ἀγίου Νείλου στίς σσ. 600-601.

12. Στὸ ἄρχεῖο τῆς Μεγίστης Λαύρας σώζεται τὸ ὁμολόγο ποὺ χορηγήθηκε στὸν Παῖσιο τὸ 1776. Παραθέτουμε τὸ παρακάτω ἀπόσπασμα: ...τὴν Καλύβην τοῦ Θεολόγου ὁποῦ εἶχεν ὁ πανοσιώτατος ἅγιος πνευματικὸς παπα κὺρ παρθένιος ὁ ἀγιοαρτεμίτης, τὴν δεδώκαμεν μετ' εὐλογίας χάριν τῷ πανοσιωτάτῳ παπα κὺρ Παϊσίῳ, ἔχει δὲ καὶ συνοδεῖαν τὸν ἐν μοναχοῖς γεροβενιαμίν, καὶ τὸν πανοσιώτατον παπα κὺρ Θεοδόσιον... Πάντως

σης ἱερομόναχος καὶ πνευματικὸς Παῖσιος Καυσοκαλυβίτης ἀπὸ τὴν Ἁγία-σο τῆς Λέσβου¹³ τὸ 1766. Ὁ Παῖσιος, χαρισματικὴ φυσιογνωμία μὲ πολλές καὶ σημαντικὲς γνωριμίες στὴν Κωνσταντινούπολη, εἶχε ὁργανώσει κοινοβιακὰ τὴ δεκαμελὴ συνοδεία του, ἃν καὶ ζοῦσε σὲ σκήτη. Χωρὶς νὰ ἐγκαταλείψει τελείως τὰ Καυσοκαλύβια, βρέθηκε στὴ Σκόπελο, ὅπου τὸ 1770 ἡ οἰκογένεια Εὐαγγελινῶν τοῦ δώρησε –τὸ πιθανότερο μὲ παρότρυνση τοῦ γνωστοῦ στὸν Παῖσιο, λογίου μοναχοῦ Kaisáριου Δαπόντε (1713/4-1784)¹⁴– τὴν ἐρειπωμένη τότε σταυροπηγιακὴ μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος¹⁵, ὅπου καὶ ἐγκατέστησε γυναικεία ἀδελφότητα, τὴν ὁποία καὶ ὁργάνωσε κοινοβιακὰ¹⁶ ὑπὸ τὴν ἡγουμένη Μελάνη μοναχὴ Μεσολογίτισσα¹⁷. Τὸ 1784

ὁ ἱερομόναχος Παῖσιος βρισκόταν ἤδη στὴν Καλύβη πολὺ πρὶν τὸ 1776, ἀφοῦ σύμφωνα μὲ τὴν κτιτορικὴ ἐπιγραφή στὴν ὁποία θὰ ἀναφεροῦμε «ἀνεκαίνισε» τὸν ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὰ 1766.

13. Τὸ ἐπώνυμό του ἦταν Παλαιολόγος. Σὲ ἔντυπο τῆς Βιβλιοθήκης τῆς μονῆς Ξενοφῶντος (ἡ *Λογικὴ* τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως), ὑπάρχει ἡ μισοσβησμένη ἐνθύμησις: *Παλαιολόγον ἐκ τῆς Ἁγίας Σιών* (βλ. Ἰ. Φουντούλης, «Τὸ πάντιμον λείψανον τοῦ Θεοδώρου...», *Ὁ Νεομάρτυς Θεόδωρος ὁ Βυζάντιος πολιοῦχος Μυτιλήνης. Πρακτικὰ ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου. 17-19 Φεβρουαρίου 1998*, Μυτιλήνη 2000, σ. 244) καὶ μὲ τὸ ἴδιο χέρι, ἀργότερα: *Παῖσιον ἱερομονάχον*. Τόσο ἡ καταγωγὴ ὅσο καὶ τὸ ἐπώνυμο τοῦ ἱερομονάχου Παΐσιου ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς πὼς, ὅταν ἐκεῖνος σπούδαζε στὴν Ἀθωνιάδα, ὑπέγραψε μαζί μὲ ἄλλους μαθητές, ἐπιστολὴ σχετικὴ μὲ τὸν Εὐγένιο Βούλγαρη, σχολάρχῃ τότε τῆς Ἀθωνιάδος, ὑπὸ τὸ ὄνομα *Παλαιολόγος ἐξ Ἀγιάσου* (πληροφορία ὁσιολογ. Προχόρου μοναχοῦ Παντοκράτορινου).

14. Περί τοῦ Kaisáριου βλ. Ἀθ. Καραθανάσης, «Ὁ Kaisáριος Δαπόντες καὶ ἡ κίνησις τοῦ βιβλίου στὴν Βόρειο Ἑλλάδα», *Πραγματεῖαι περὶ Μακεδονίας. Μελέτες καὶ ἀρθρογὰ τὴν πνευματικὴν κίνησιν καὶ ζωὴν τῆς Νεότερης Μακεδονίας*, Θεσσαλονίκη 1990, σσ. 220-235· Ε. Σουλολιάννης, «Kaisáριος Δαπόντες (1714-1874). Ἡ ζωὴ, ἡ μόρφωσις καὶ οἱ γνωριμίες του», *Θησαυροίματα* 34 (2004) 447-457, ὅπου καὶ ἡ σχετικὴ μὲ τὸν Δαπόντε βιβλιογραφία· Μ. Δ. Πολυβίου, «Ὁ Kaisáριος Δαπόντες καὶ οἱ ἀπεικονίσεις Νεομαρτύρων στὸ Καθολικὸ τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου», *Ἑλληνικά* 46/1 (1996) 115-125· ὁ ἴδιος, «Ἡ ζητεία τοῦ Kaisáριου Δαπόντε γὰρ τὴν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Καθολικοῦ τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου», *Κληρονομία* 24 (1992) 183-203.

15. Γ. Σιγάλας, «Συμβολὴ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς μονῆς Μεταμορφώσεως τῆς Σκοπέλου», *Ἐπετηρὶς Ἑταιρείας Βυζαντινῶν Σπουδῶν* (1949)· Ἀδ. Σάμψων, *Ναοὶ καὶ Μοναὶ εἰς τὴν νήσον Σκόπελον*, Ἀθήναι 1974, σσ. 207-209.

16. Μάλιστα, μὲ φροντίδα τοῦ Παΐσιου, ἐκδόθηκε στὰ 1778, νέο σιγλιῶδες γράμμα ποῦ ἐπιβεβαιώνει ὅτι ἡ Μονὴ εἶναι σταυροπηγιακὴ. Μετὰ τὴν κοίμησιν τοῦ Παΐσιου ὡς ἡγουμένου πλέον τῆς μονῆς Ξενοφῶντος, ἡ μονὴ Μεταμορφώσεως περιήλθε στὴν κυριότητα τῆς μονῆς Ξενοφῶντος (ἀφοῦ ἀνῆκε στὸν Παῖσιο) καὶ ἔκτοτε λειτουργεῖ ὡς μετόχι τῆς [βλ. *Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σκοπέλου* (προσκυνηματικὸς ὁδηγός), Σκόπελος, χ.χ. ἐκδ., σ. 9]. Ἡ μονὴ ποῦ ὁργάνωσε ὁ Παῖσιος στὴ Σκόπελο θὰ μποροῦσε νὰ θεωρηθεῖ ἡ πρώτη προσπάθεια, μετὰ τὰ χρόνια τῆς ὁσίας Φιλοθέης τῆς Ἀθηναίας, κοινοβιακὰ ὁργανωμένης γυναικείας ἀδελφότητος στὸν ἐλλαδικὸ χῶρο. Σὲ ἔντυπο Μηναῖο τῆς μονῆς Μεταμορφώσεως Σκοπέλου ποῦ τώρα φυλάσσεται στὴ μονὴ Ξενοφῶντος ὑπάρχει σημείωσις τῆς τότε ἡγουμένης στὴν ὁποία γίνεται λόγος γὰρ πολυμελὴ συνοδεία, περίπου 15 μοναζουσῶν.

17. Ἄν καὶ ἡ παρουσία τῆς Μελάνης –ἂν δὲν πρόκειται γὰρ συνωνυμία– μαρτυρεῖται,

ἀνέλαβε (μετὰ ἀπὸ αἴτηση τῶν Ξενοφωντινῶν καὶ σχετικὸ σιγίλιο τοῦ Πατριάρχου Γαβριὴλ Δ΄) τὴν ἡγουμενία καὶ τὴν κοινοβιακὴ ὁργάνωση τῆς μονῆς Ξενοφώντος¹⁸ (τῆς πρώτης ποὺ ἐπανακοινοβιοποιήθηκε κατὰ τὴν τελευταία ἀθωνικὴ περίοδο), ἐνῶ μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1794-1796 διετέλεσε ἡγούμενος τῆς Μεγίστης Λαύρας¹⁹. Ἐκοιμήθη τὸ 1801.

Πάνω ἀπὸ τὴ δυτικὴ θύρα εἰσόδου τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου ποὺ ἀνακαινίστηκε στὰ 1766 καὶ ἱστορήθηκε στὰ 1777, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή, σκαλισμένη σὲ μαρμάρινο ὑπέρθυρο, γραμμένη σὲ δύο στίλβες:

(ἀριστερά) ΩΣ ΠΡΟΣΕΛΕΞΩ ΚΥΡΙΕ ΤΟΥ ΑΒΕΛ ΤΗΝ ΘΥΣΙΑΝ, / ΟΥΤΩ ΚΑΜΟΥ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΣΟΥ ΔΙ ΑΚΡΑΝ ΕΥΣΠΛΑΓΧΝΙΑΝ / ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΟΝΔΕ ΤΟΝ ΣΕΠΤΟΝ, ΤΟΝ ΕΠΙ ΤΩ ΤΙΜΙΩ / ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΙΜΩ- / ΜΕΝΟΝ ΕΝ ΧΡΟΝΩ ΑΙΩΝΙΩ / ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΑΘΗΤΟΥ, ΦΙΛΟΥ, ΗΓΑ- / ΠΗΜΕΝΟΥ, ΤΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΘΙΟΥ ΣΟΥ, Κ[ΑΙ] ΜΥΣΤΟΥ, Κ[ΑΙ] ΠΑΡ- / ΘΕΝΟΥ

(δεξιά) ΟΝ ΣΟΙ ΠΡΟΣΦΕΡΩ ΔΟΥΛΙΚΩΣ Κ[ΑΙ] ΓΕ ΕΛΑΦΙΑΙΩΣ / ΠΑΙΣΙΟΣ Ο ΕΥΤΕΛΗΣ, ΘΥΤΗΣ. ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΣ, ΔΑΠΑΝΗ ΜΕΝ ΤΩΝ / ΕΥΣΕΒΩΝ ΝΥΝ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝΤΑ / ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΔΕ

σὲ μαρμαρίνη ἐπιγραφή, ἀπὸ τὸ 1743 (βλ. *Ἱερὰ Μονὴ Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σκοπέλου*, ὁ.π., σ. 15). Ἡ Μελάνη πάντως ἀπεβίωσε στὰ 1784, σύμφωνα μὲ ἰδιόγραφη σημείωση τοῦ Καισάριου Δαπόντε στὸν κώδ. 334, φ. 8β τῆς Μονῆς Ξηροποτάμου: *αψπδ... Ἀπριλίου... Ἀπέθανε καὶ ἡ Μεσολογγίτισσα καλογραία Μελάνη, ἡγουμένη εἰς τὸ τοῦ Σωτῆρος μοναστήριον*. Βλ. Σ. Καδᾶς, «Χειρόγραφο μὲ αὐτόγραφε σημειώσεις τοῦ Καισαρίου Δαπόντε», *«Αφιέρωμα στὸν Ἑμμανουὴλ Κριαρά»*, Πρακτικὰ Ἐπιστημονικοῦ Συνμποσίου, Θεσσαλονίκη 3 Ἀπριλίου 1987, Θεσσαλονίκη 1988, σ. 219.

18. Κώδ. Ξενοφώντος 220 (ἀρ. 517 Συμπληρωμ. Καταλόγου Μανούσακα) ἔτους 1784, φ. 3: *Πρόθεσις τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου Ξενοφώντος, τὸ τιμώμενον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου καὶ Δημητρίου, συνεγγραφή δὲ ἐν ᾧ καιρῷ συνεστήθη κοινόβιον ὑπὸ τοῦ μεγάλου πατρὸς ἡμῶν ἐν ἱερομονάχοις καὶ πνευματικοῦ κυρίου Παΐσιου καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ καθεξῆς* / φ. 2β: *Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αψπδ' [1784] Ἰανουαρίῳ ιζ' συνεστήθη κοινόβιον ὥσπερ ἀντίκρυ δεδήλωται* (Πρβλ. κώδ. Ξενοφώντος 253).

19. Στὸν κώδ. Καλύβης Ἰωασαφαίων Καυσοκαλυβίων 92, φ. 39α ὑπάρχει ἐπιστολὴ τῆς 15ης Μαΐου 1794 τοῦ Παΐσιου ὡς ἡγουμένου πρὸς τὴ Σκήτη Καυσοκαλυβίων, περὶ παραχωρήσεως Καλύβης εἰς τὸν γερο-Ἀνάκιον. Στὸ τέλος ὑπογράφει ὡς *Ὁ καθηγούμενος τοῦ ἱεροῦ Κοινοβίου τῆς μεγίστης Λαύρας Παΐσιος ἱερομόναχος καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί*. Στὸν κώδ. 3, σσ. 213-215 τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος, ὑπάρχει ὁλοσφράγιστο γράμμα τῆς Μεγάλης Συνάξεως πρὸς τὴ μονὴ Μεγίστης Λαύρας (3 Φεβρ. 1794) ἀπὸ τὸ ὁποῖο πληροφοροῦμαστε ὅτι ἡ Μονὴ ἀποδεχόμενη τὴν πρόταση τοῦ μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Γερασίου, ἐπανῆλθε στὴν κοινοβιακὴ ζωὴ, ἐνῶ ὡς ἡγούμενός της εἶχε ἐπιλεγεῖ ὁ παπα-Παΐσιος Ξενοφωντίνος, ἐπεὶ δὲ μεταξὺ τῶν Λαυριωτῶν δὲν ὑπῆρχε κατάλληλο πρόσωπο γιὰ νὰ ἀναλάβει τὴν ἡγουμενία. Στὸ γράμμα ἐκφράζεται ταυτόχρονα ἡ ἐκτίμησις καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη τῆς Συνάξεως πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Παΐσιου. Βλ. Χ. Γάσπαρης, *Ἀρχεῖο Πρωτάτου. Ἐπιτομὲς μεταβυζαντινῶν ἐγγράφων*, Ἐθνικὸ Ἰδρυμα Ἑρευνῶν, Ἀθήνα 1991, σσ. 81-82.

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΘΕΝΤΑ / ΕΝ ΕΤΕΙ ΣΩΤΗΡΙΩ ΑΨΕΣΤ [1766] / *ΜΗΝΙ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ Κ* (εἰκ. 4).

Στὴν ἐπιγραφή αὐτὴ μεταφέρεται πιστὰ τὸ κείμενο ἐπιγράμματος ποὺ συνέθεσε ὁ μοναχὸς Καισάριος Δαπόντες, φίλος τοῦ κτίτορος τοῦ ναοῦ ἱερομονάχου Παΐσιου²⁰. Οἱ μόνες διαφορὲς εἶναι στὴν πρώτη σειρὰ τοῦ δευτέρου τμήματος ποὺ τὸ ἐπίγραμμα λέει: *νῦν καὶ ἔδαφιαίως*, ἀντὶ γὰρ *Κ[ΑΙ] ΓΕ ΕΔΑΦΙΑΙΩΣ*, καθὼς καὶ στὸ τέλος τῆς ἐπιγραφῆς ποὺ στὸ ἐπίγραμμα λέει: *Ἀπὸ Χ(ριστο)ῦ γεννήσεως εἰς χρόνους τοὺς χιλίους ὁκτὼ ἐπὶ ἐξήκοντα καὶ γε ἑπτακοσίους*. Σχετικὰ μὲ τὸν Βενιαμὴν ποὺ στὴν ἐπιγραφή ἀναφέρεται ὅτι «ἐπεξεργάστηκε» (ἔδω θὰ πρέπει νὰ ἐννοήσουμε ὅτι ἐργάστηκε χειρονακτικῶς στὴν ἀνακαίνιση τοῦ ναοῦ) τὸν ναό, πρόκειται γιὰ τὸν μοναχὸ Βενιαμὴν ποὺ τὸ ὄνομά του ἀναφέρεται ὡς συνοδεία τοῦ Παΐσιου μαζί μὲ τὸν ἱερομόναχο Θεοδόσιο, στὸ ὁμολόγο ποὺ δόθηκε στὸν Παῖσιο τὸ 1776 ἀπὸ τὴ Μεγίστη Λαύρα²¹.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ναοῦ, πάνω ἀπὸ τὴ δυτικὴ πύλη εἰσόδου, βρίσκουμε τὴν ἐξῆς ἐπιγραφή, γραμμὴν σὲ δύο σειρές:

Η ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΘΕΙΟΥ ΝΑΟΥ ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΕΡΑΣ ΕΙΛΗΦΕ ΔΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΚΑΙ ΕΞΟΔΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙΣ ΠΑΤΡΑΣΙ ΚΥΡΙΟΥ ΠΑΙΣΙΟΥ ΤΟΥ ΛΕΣΒΙΟΥ, καὶ στὴν κάτω σειρὰ μὲ διαφοροετικοῦ χρώματος γράμματα: *ΔΙΑ ΧΕΙΡΟΣ ΔΕ ΤΟΥ ΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΕΝ ΜΟΝΑΧΟΙΣ ΚΥΡ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΧΙΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ ΜΕΝ, ΑΨΟΖ* [1777] Ϙ, *ΜΗΝΙ ΔΕ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ Ι* (εἰκ. 5).

Ὁ ζωγράφος Μητροφάνης μοναχὸς ὁ Χῖος

Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιγραφή, ὁ ζωγράφος ποὺ ἱστόρησε τὸ παρεκκλήσι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἶναι ὁ μοναχὸς Μητροφάνης ὁ Χῖος. Ἔργα τοῦ ἴδιου ζωγράφου (φορητὲς εἰκόνες) ἀναφέρονται σὲ ναοὺς τοῦ

20. Τὸ ἐπίγραμμα δημοσίευσε ὁ λόγιος πρωτοπρεσβύτερος Κων. Καλλιανὸς ἀπὸ τὸν κώδικα Βατοπαιδίου 1038, φ. 235β [*Πρωτῶτον* 27 (1991) 20-21]. Τὸ ἐπίγραμμα φέρει τὸν τίτλο: *Εἰς τὸν ἐν τῷ Καυσοκαλύβῃ ναὸν τοῦ κελλίου τοῦ πατῆ Παΐσιου Μυτηληναίου*. Ἡ σχέσις τοῦ Δαπόντε μὲ τὸν Παῖσιο φαίνεται καὶ σὲ ἰδιόγραφη σημείωσις τοῦ πρώτου στὸν κώδ. Ξηροποτάμου 344, φ. 10α, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία, ὅταν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1776 ἦλθαν ἀπὸ τὸ Μπρασὸβ πέντε σεντούκια μὲ ἀντίτυπα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Δαπόντε *Ἐγκόλπιον Λογικόν*, ἔδωσε, ἀνάμεσα σὲ ἄλλους, *Τῷ κτῆ Παΐσιῳ τῷ Καυσοκαλυβίτῃ ἐν* [βιβλίον]. Ἐπίσης στὸν ἴδιο κώδικα ὁ Δαπόντες ἀναφέρεται καὶ σὲ δύο ὑποτακτικούς τοῦ Παΐσιου: φ. 5β: *Τὸ πρῶσινο μικρὸ [βιβλίον] περιέχον ἐπιταφίους ὕμνους εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ ἄλλα εἰς τὸν Ἀκάκιον καλόγηρον Παῖσιον τοῦ Καυσοκαλυβίτη* / φ. 10α: *Εἰς τὸν Ἀνθιμον καλόγηρον τοῦ Παΐσιου ἐν* [βιβλίον] *διὰ τὸ κελλίον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου, διὰ νὰ ἀναγινώσκειται καθ' ἐκάστην ἐπ' ἐκκλησίας* [τὶς σημειώσεις τοῦ κώδικα αὐτοῦ δημοσίευσε ὁ Καδᾶς, ὁ.π., σσ. 207 καὶ 223-224].

21. Βλ. παραπάνω σημ. 12.

Μεταξοχωρίου Ἀγιᾶς Λαρίσης²². Θὰ πρέπει ἐπίσης ὁ Μητροφάνης ὁ Χῖος νὰ ταυτιστεῖ μὲ τὸν «ἱστοριογράφου Μητροφάνη» ποὺ μαζὶ μὲ τὸ συνεργεῖο του ἱστόρησε τὴ φιᾶλη τῆς μονῆς Δοχειαρίου στὸ Ἅγιον Ὅρος στὰ 1773-1774²³. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀλλὰ κατάγραφο οἰκοδόμημα ἀνηγέρθη τὸ 1765, μὲ ἔξοδα τοῦ ἐπίσης Χίου Προηγούμενου Ἰωσήφ Δοχειαρίτη, σύμφωνα μὲ σωζόμενη κτιτορικὴ ἐπιγραφή. Τὸ ὄνομα τοῦ ζωγράφου δὲν ἀναγράφεται στὴν ἐπιγραφή. Μᾶς εἶναι ὅμως γνωστὸ –ὅπως ἄλλωστε καὶ τὸ κόστος τῆς δουλειᾶς του– ἀπὸ κατὰστιχο «ληψοδοσιῶν» τῆς μονῆς Δοχειαρίου, γραμμένο ἀπὸ τὸν τότε σκευοφύλακα Κύριλλο. Σ' αὐτὸ ἀναφέρεται ὅτι τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1774, δόθηκαν στὸν Μητροφάνη γιὰ τὰ «ἱστορικὰ τοῦ φιαλιοῦ» 254 γρόσια, ἐνῶ ἄλλα 5 γρόσια δόθηκαν στοὺς «ὑπηρέτες» τῶν «ἱστοριογράφων», δηλαδὴ τοῦ ζωγράφου καὶ τοῦ συνεργεῖο του²⁴.

Πρόσφατα ἐπίσης ἀποδώσαμε στὸν ἴδιο ζωγράφο τὶς παρακάτω φορητὲς εἰκόνες τῆς συλλογῆς τοῦ Κυριακοῦ Καυσοκαλυβίων καθὼς καὶ τῶν Καλυβίων Ἀγίου Εὐσταθίου καὶ Ἀγίων Ἀποστόλων τῆς ἴδιας σκῆτης.

Πρόκειται γιὰ τὶς ἑξῆς εἰκόνες:

1) Τοῦ ὁσίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβη (ἄρ. εἰκονοθήκης Κυριακοῦ 25). Ὁ Ὅσιος παριστάνεται ὄρθιος ὁλόσωμος φορώντας τὸ μοναχικὸ του σχῆμα καὶ μανδύα. Στὸ δεξιὸ του χεῖρ κρατᾷ σταυρὸ, ἐνῶ ἀπὸ τὸν καρπὸ τοῦ ἀριστεροῦ του κρέμεται κομποσχοίνι. Τὸ βάθος εἶναι στὸ πάνω τμήμα τῆς εἰκόνας κυανοῦν, ἐνῶ στὸ κάτω τμήμα κυριαρχοῦν ἀποχρώσεις τῆς ὠχρας.

2) Τῶν ἁγίων Κοσμᾶ καὶ Δαμιανοῦ τῶν Ἀναργύρων (ἄρ. εἰκονοθ. 10). Οἱ Ἅγιοι παριστάνονται ὄρθιοι στὴ γνωστὴ εἰκονογραφικὴ σύνθεση. Ὁ κάμπος εἶναι γαλάζιος, ἐνῶ στὸ κάτω μέρος λαδοπράσινος.

3) Τῶν ἁγίων Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας τοῦ ἔτους 1777 (ἄρ. εἰκονοθ. 18). Ὁ κάμπος τῆς εἰκόνας εἶναι ἀνοιχτὸς γαλάζιος.

4) Τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου (ἄρ. εἰκονοθ. 26). Οἱ Ἅγιοι παριστάνονται ὄρθιοι. Ὁ κάμπος εἶναι ἀνοιχτὸς γαλάζιος.

5) Τῶν Ἀποστόλων Ἀνδρέα καὶ Λουκᾶ (ἄρ. εἰκονοθ. 16). Οἱ Ἅγιοι παριστάνονται ὄρθιοι. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας κρατᾷ στὸ ἀριστερὸ του χεῖρ κλειστὸ εἰλητάριο, ἐνῶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς κρατᾷ μὲ τὸ ἀριστερὸ κλειστὸ εὐαγγέλιο καὶ μὲ τὸ δεξιὸ εὐλογεῖ. Ὁ κάμπος εἶναι γαλάζιος καὶ στὸ κάτω μέρος καφέ.

6) Τῶν ὁσίων Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβη, Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου

22. Βλ. Δ. Ἀγραφιῶτης, «Ὁ Χιοναδίτης ἁγιογράφος Μιχαὴλ Ζῆκος καὶ ἡ συντροφιὰ του στὸ Μεταξοχώρι Ἀγιᾶς», *Ἠπειρωτικὴ Ἑστία* ΚΣΤ' (1977) 508· ἐπίσης, Μ. Χατζηδάκης-Ε. Δρακοπούλου, *Ἑλληνες ζωγράφοι μετὰ τὴν Ἀλωση*, τ. Β', Ἀθήνα 1997, σ. 189.

23. Ἱ. Τσιουρῆς, «Ἡ φιᾶλη», *Παρουσία Ἱερᾶς Μονῆς Δοχειαρίου*, Ἅγιον Ὅρος 2001, σ. 332.

24. *Ὁ.π.*, σ. 333.

χου καὶ Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου. Καὶ οἱ τρεῖς Ὅσοι παριστάνονται ὀρθοὶ κρατώντας ἀνοικτὰ εἰλητάρια. Ὁ κάμπος τῆς εἰκόνας εἶναι ἀνοικτὸς πράσινος.

7) Τοῦ ἁγίου Νικολάου Μύρων σὲ προτομή μὲ εὐαγγέλιο νὰ εὐλογεῖ (ἀρ. εἰκονοθ. 18). Ἡ ἀπόχρωση τοῦ κάμπου τῆς εἰκόνας εἶναι ἀνοικτὴ ροδόχρωμη ὥχρα.

8) Τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου (ἀρ. εἰκον. 14). Στὴν εἰκόνα δεσπόζουν τὰ κτίρια στὸ πάνω μέρος της. Ὁ κάμπος εἶναι ἴδιας ἀπόχρωσης μ' αὐτὴ τῆς προηγουμένης εἰκόνας τοῦ ἁγίου Νικολάου.

9) Ὁ ἀββᾶς Ζωσιμᾶς καὶ ἡ ὁσία Μαρία ἡ Αὐγυπτία. Ὁ Ὅσιος μὲ μοναχικὰ ἐνδύματα ἀλλὰ συγχρόνως φέροντας ἐπιτραχεῖλιο, παριστάνεται νὰ δίνει τὴ θεία Μετάληψη στὴν Ὅσία ποὺ φέρει κόκκινο ἐνδυμα τὸ ὁποῖο ἀφήνει ὅμως νὰ φανεῖ τὸ σκελετωμένο ἀσκητικὸ τῆς σῶμα. Ὁ κάμπος τῆς εἰκόνας εἶναι στὸ πάνω μέρος γαλάζιος ἐνῶ στὸ κάτω λαδοπράσινος.

10) Ἡ ἁγία Αἰκατερίνα (ἀρ. εἰκον. 15). Ἡ Ἀγία εἶναι ἐνθρονη, φοράει βασιλικά ἀνοιχτόχρωμα ἐνδύματα, ἐνῶ στὸ ἀριστερὸ της χέρι κρατᾷ κλειστὸ εὐαγγέλιο.

11) Ὁ Τίμιος Πρόδρομος. Εἰκόνα μικροῦ μεγέθους μὲ τὸν ἅγιο Ἰωάννη σὲ προτομή, νὰ κρατᾷ ἀνοικτὸ εἰλητάριο ποὺ ἀναγράφει τὴ γνωστὴ σῶζουσα προτροπὴ τοῦ βαπτιστοῦ τοῦ Κυρίου: *Μετανοεῖτε. Ἦγγικε γὰρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.*

Στὸ τέμπλο τοῦ παρεκκλησίου τῆς Καλύβης τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου τῆς Σκήτης Καυσοκαλυβίων ποὺ κτίστηκε τὴν ἴδια χρονιὰ μὲ τὸν παραπάνω ναὸ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ὑπάρχουν δύο εἰκόνες, τοῦ Ἀγίου Νικολάου καὶ τοῦ Ὀσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτη, ποὺ ἐμεῖς ἀποδίδουμε στὸν Μητροφάνη τὸν Χίο, ἀφοῦ ὅλα τὰ στοιχεῖα τεχνοτροπικά, σχεδιαστικά, καλλιτεχνικά καθὼς καὶ οἱ ἐπιγραφές παραπέμπουν στὶς ἀντίστοιχες εἰκόνες τῶν ἰδίων ἁγίων ποὺ βρίσκονται στὸ τέμπλο τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῶν Καυσοκαλυβίων.

Ἐπίσης, στὸν ναὸ τῆς Καλύβης τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων τῆς ἴδιας Σκήτης ὑπάρχει φορητὴ εἰκόνα, ἔργο τοῦ Μητροφάνη, ποὺ παριστᾷ ὁλόσωμους τοὺς ἁγίους Διονύσιο τὸν ἐν Ὀλύμπῳ, Νήφωνα Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθανάσιο τὸν ἐν τῷ Ἀθῶ. Καὶ οἱ τρεῖς τοὺς κρατοῦν ἀνοικτὰ εἰλητάρια.

Στὸν ἴδιο ζωγράφο θὰ πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν καὶ τρεῖς φορητὲς εἰκόνες τοῦ σκευοφυλακίου τοῦ Πρωτάτου. Πρόκειται γιὰ τὶς εἰκόνες α) Ἡ Ἀγία Οἰκουμενικὴ Πρώτη Σύνοδος, μὲ ἐπιγραφή: *ΧΕΙΡ ΜΗΤΡΟΦΑΝΟΥΣ ΜΟΝΑΧΟΥ 1770*²⁵, β) Ὁ Ἅγιος Σίλβεστρος πάπας Ρώμης καὶ ὁ

25. *Θησανροὶ τοῦ Ἀγίου Ὅρους*, Θεσσαλονίκη 1997, σσ. 190-191.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός²⁶ καὶ γ) Ἡ Σύναξις τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων²⁷.

Στὸν Χιώτη μοναχὸ Μητροφάνη καὶ τὸ ἐργαστήριό του θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἀποδοθοῦν οἱ τοιχογραφίες τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Γενεσίου τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῆς μονῆς Ζωγράφου ποὺ κτίστηκε τὸ 1768²⁸ καθὼς καὶ οἱ τοιχογραφίες τῆς Λιτῆς τῆς μονῆς Ἰβήρων. Οἱ τελευταῖες εἶναι ἔργα τοῦ ἔτους 1768, σύμφωνα μὲ τὴν παρακάτω ἐπιγραφή:

ΑΝΙΣΤΟΡΗΘΗ Ο ΠΑΡΟΝ ΝΑΡΘΗΚΑΣ / ΔΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΚΑΙ
ΕΞΟΔΟΥ ΤΟΥ ΟΣΙΩΤΑΤΟΥ / ΚΑΙ ΤΙΜΙΟΥ ΓΕΡΟΝΤΟΣ ΚΥΡ ΑΝΑΝΙΟΥ
ΗΓΟΥΜΕΝ / ΕΥΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΝΟΣΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΚΥΡ ΑΒΡΑ
/ ΜΙΟΥ / ΕΤΕΙ ΑΨΞΗ [1768].

Πρόσφατα ἐντοπίσαμε στὴν ἀπέναντι τοῦ Ἁγίου Ὁρους νῆσο Σκόπελο²⁹, φορητὲς εἰκόνες ποὺ θὰ πρέπει ἐπίσης νὰ ἀποδοθοῦν στὸ ἐργαστήριό τοῦ μοναχοῦ Μητροφάνη τοῦ Χίου.

Συγκεκριμένα πρόκειται γιὰ τὰ ἑξῆς ἔργα:

Στὴ μονὴ τῆς Ἐπισκοπῆς Σκοπέλου³⁰ καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μικροῦ καθολικοῦ, βρίσκεται μεγάλων διαστάσεων φορητὴ εἰκόνα τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν. Σὲ βαθὺ κυανὸ κάμπο εἰκονίζονται ὁλόσωμοι, καὶ ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ, οἱ τρεῖς ἱεράρχες Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καὶ Βασίλειος ὁ Μέγας. Καὶ οἱ τρεῖς κρατοῦν κλειστὰ εὐαγγέλια, ἐνῶ οἱ φωτοστέφανοί τους φέρουν ἀνάγλυφες ἀργυρὲς ἐπενδύσεις. Ὁ κάμπος τῆς εἰκόνας εἶναι κυανοῦς, τὰ δὲ φωτίσματα τῶν πλούσια διακοσμημένων ἐνδυμάτων, ἰδίως τοῦ Χρυσοστόμου, ἔχουν γίνει μὲ τὴν προσφιλή γιὰ τὸν Μητροφάνη ἀλλὰ καὶ ἄλλους ζωγράφους τῆς ἐποχῆς του μέθοδο τῆς εὐρείας χρήσης χρυσοκονδυλιᾶς.

Στὸν ἐνοριακὸ ναὸ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος τῆς Χώρας Σκοπέλου³¹ ἐπισημάναμε δύο πολὺ ἐπιμελημένες στὴν τέχνη φορητὲς εἰκόνες ποὺ θὰ

26. *Κεμῆλια Πρωτάτου*, τ. Β', Ἅγιον Ὁρος 2004, σ. 310.

27. *Θησαυροὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους*, ὁ.π., σσ. 192-193.

28. Οἱ τοιχογραφίες τοῦ παρεκκλησίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου (κτίστηκε στὰ 1764 ἀπὸ τὸν ἴδιο κτίτορα μ' ἐκείνον τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Προδρόμου καὶ ἰσοτήθηκε τὸ ἴδιο ἔτος) στὸν περίβολο τῆς ἴδιας μονῆς, ποὺ φέρουν πολλὰ κοινὰ τεχνοτροπικά καὶ ἐπιγραφικά χαρακτηριστικά μὲ τὴν τέχνη τοῦ Μητροφάνους τοῦ Χίου, ἀπαιτοῦν περυσότερη μελέτη. Γιὰ τὰ δύο αὐτὰ παρεκκλήσια βλ. Mihail Enev, *Mount Athos, Zograph Monastery*, Σόφια 1994, σσ. 338-341, 352-353.

29. Πὰ τίς σχέσεις τῆς Σκίτης Καυσοκαλυβίων μὲ τὴ Σκόπελο ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἄλλα νησιά τῶν Βορείων Σποράδων, τόσο σὲ πνευματικὸ ὅσο καὶ σὲ καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο, ἐτοιμάζουμε εἰδικὴ μελέτη.

30. Ἄ. Ξυγγόπουλος, «Ὁ ναὸς τῆς Ἐπισκοπῆς Σκοπέλου», *Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερὶς* (1956) 181-198· Σάμψων, ὁ.π., σσ. 211-213.

31. Π. Λαζαρίδης, «Μεσαιωνικὰ Θεσσαλίας καὶ Σποράδων», *Ἀρχαιολογικὸν Δελτίον* 19 (1964) Μέρος Β' 2-Χρονικά, 275-276· Σάμψων, ὁ.π., σσ. 163-164.

πρέπει νὰ ἀποδοθοῦν στὸ ἐργαστήριό τοῦ μοναχοῦ Μητροφάνη τοῦ Χίου. Πρόκειται γιὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος καὶ τῆς Θεοτόκου Ἑλεούσας. Βρίσκονται καὶ οἱ δύο σὲ προσκυνητάρια, σὲ περίοπτες θέσεις ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ φέρουν στὰ φωτοστέφανά τους ἀργυρὲς ἀνάγλυφες ἐπενδύσεις. Στὸ κατώτερο τμήμα τῆς πρώτης εἰκόνας σῶζεται ἡ ἐξῆς ἀδημοσίευτη μεγαλογράμματη ἐπιγραφή: «Δέσεις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Λάμπρου τῆς συμβίας αὐτοῦ καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν. 1774», ἐνῶ στὸ ἀριστερὸ τμήμα τῆς δεύτερης εἶναι γραμμένη ἡ μεταγενέστερη μικρογράμματη ἐπιγραφή: *Ἡ ἑλεούσα*³².

Στὴ μονὴ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος Σκοπέλου, στὴν ὁποία ἀναφερθήκαμε παραπάνω καὶ στὸν πρώτο ὄροφο τῆς βορειοδυτικῆς πτέρυγας, βρίσκεται τὸ παρεκκλήσιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ ὁποῖο ὁ ἀνακαινιστὴς τῆς Μονῆς, ἱερομόναχος Παῖσιος Καυσοκαλυβίτης, ἵδρυσεν πρὸς τιμὴν –ὅπως πιστεύουμε– τοῦ ἁγίου στὸν ὁποῖο ἐτίματο ὁ ναὸς τῆς Καλύβης τῆς μετανοίας του· δηλαδὴ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο.

Στὸ τέμπλο τοῦ μικροῦ αὐτοῦ παρεκκλησίου βρίσκονται οἱ φορητὲς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου καὶ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἔργα τοῦ ἰδίου ζωγράφου. Ὁ κάμπος καὶ τῶν τριῶν εἰκόνων εἶναι γαλαζοπράσινος.

Ὁ Κύριος, στὸν τύπο τοῦ Παντοκράτορος, βαστᾷ ἀνοιχτὸ εὐαγγέλιο, στὸ ὁποῖο τὸ κείμενο (*Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου...*) εἶναι σὲ μεταγενέστερη μικρογράμματη γραφή. Οἱ ἐπιγραφὲς εἶναι γραμμένες ἐντὸς περιτεχνῶν μπαρόκ μεταλλίων, ὅπως συμβαίνει καὶ στὴ διπλανὴ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου

32. Σχετικὸ μὲ τὴν ἐρμηνεία τῆς παρουσίας ἔργων τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Μητροφάνη τοῦ Χίου στὴ Σκόπελο (ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὴ γνωριμία καὶ συνεργασία τοῦ ζωγράφου μὲ τὸν Καισάριο Δαπόντε καὶ τὸν Παῖσιο Καυσοκαλυβίτη, στὶς ὁποῖες ἀναφερθήκαμε παραπάνω), ὅπως οἱ δύο αὐτὲς εἰκόνες τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος, πιθανὸν νὰ εἶναι καὶ τὸ γεγονός ὅτι ἀνάμεσα στοὺς πολλοὺς Ἁγιορεῖτες παροίκους ποὺ ἐγκαταστάθηκαν στὴ Σκόπελο κατὰ τὴ διάρκεια τῆς τουρκικῆς κατοχῆς στὸν Ἀθῶ (1821-1830) ἦταν καὶ Καυσοκαλυβίτες μοναχοί. Σύμφωνα μὲ πρωτοδημοσιευμένη μαρτυρία: *Ὅποτεν δὲ ἦλθον οἱ Τούρκοι στὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ 1822 ἐφυγεν ὁ παπα-Γεράσιμος οὗτος ἐκ τῆς Καλύβης του τὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου μὲ τοὺς παραδελφούς καὶ συμμοναστάς του ἐκ τῆς σκήτης καὶ ἐπῆγεν εἰς Σκόπελον καὶ ἐκεῖ ὅλοι ἀπέθανον, παραλαβόντες μαζί τους πολλὰ κινητὰ πράγματα ἐκ τῆς Καλύβης, βιβλία, ἐκκλησιαστικὰ σκεύη...* Κώδ. Καυσοκαλυβίων 187, σσ. 344-345 (βλ. μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης, *Κατάλογος τῶν χειρογράφων κωδίκων τοῦ Κυριακοῦ τῆς Σκήτης Ἁγίας Τριάδος Καυσοκαλυβίων*, ἐκδ. Ἀ. Σταμούλης, Θεσσαλονίκη 2005, σσ. 277-279). Ἴσως δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ θεωρηθεῖ ἄσχετο τὸ γεγονός ὅτι στὴν Καλύβη τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου (ἡ ὁποία εἶναι ἐπίσης γνωστὴ καὶ ὡς «Τιμίου Προδρόμου», ἀφοῦ ὁ πρῶτος χρονολογικὰ ναὸς τῆς ἦταν ἀφιερωμένος στὸ Γενέσιον τοῦ Προδρόμου) ἀπ' ὅπου προήρχοντο οἱ πατέρες αὐτοί, βρίσκονται –ὅπως δείξαμε παραπάνω– φορητὲς εἰκόνες τοῦ μοναχοῦ Μητροφάνη. Εἶναι πολὺ πιθανὸν ἀνάμεσα στὰ πράγματα ποὺ μετέφεραν οἱ πατέρες ἀπὸ τὴν Καλύβη τοὺς στὴ Σκόπελο νὰ ἦταν καὶ κάποιες εἰκόνες ποὺ εἶχαν φιλοτεχνηθεῖ ἀπὸ τὸν Χιώτη ἱστοριογράφο.

βρεφοκρατούσας, πὺν εἶναι ἱστορημένη στὸν τύπο τῆς Ὁδηγήτριας καὶ φέρει στὴν κεφαλὴ τῆς βασιλικὸ στέμμα.

Στὴν τρίτη εἰκόνα εἰκονίζεται ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης μὲ τὸν μαθητὴ του Πρόχορο, στὴν κλασικὴ παράσταση μπροστὰ κατὰ τὴν ὁποία ἀπεικονίζονται στὴν εἴσοδο ἑνὸς σπηλαίου. Ἡ παράσταση παρουσιάζει μεγάλες ὁμοιότητες μὲ τὴν ἀντίστοιχη τοῦ ἰδίου ζωγράφου, πὺν βρίσκεται στὸ τέμπλο τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου τῆς ὁμώνυμης Καλύβης τῶν Καυσοκαλυβίων, τόσο στὸ σχέδιο καὶ τὶς ἐπιγραφές ὅσο καὶ στὰ τεχνοτροπικὰ καὶ καλλιτεχνικὰ χαρακτηριστικά. Ὁ Εὐαγγελιστὴς εἶναι στραμμένος κατὰ τὰ τρία τέταρτα πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐνῶ ὁ Πρόχορος γράφει σὲ ἀνοικτὸ βιβλίον τὴν Ἀποκάλυψη, ὅπως συμπεραίνουμε ἀπὸ τὸ ἀναγραφόμενο κείμενο. Στὸ κάτω δεξιὸ τμήμα τῆς εἰκόνας καὶ ἐντὸς τετραγώνου πλαισίου ὑπάρχει ἐνθετὴ παράσταση μὲ τὴ Γέννηση τῆς Θεοτόκου. Στὸ κάτω ἀριστερὸ τμήμα τῆς εἰκόνας διαβάζουμε τὴν ἀφιερωματικὴ ἐπιγραφή: *+Δέησις τῆς δούλης τοῦ Θεοῦ Μελάνης μοναχῆς. 1779*³³. Πρόκειται γιὰ τὴν ἡγουμένη Μελάνη τὴ Μεσολογγίτισσα (†1784), τὴν ὁποία –ὅπως προαναφέραμε– ὁ Παῖσιος ἐγκατέστησε ὡς ἡγουμένη στὴ μονὴ Μεταμορφώσεως.

Τοῦ ἰδίου ζωγράφου εἶναι μικρὴ σὲ μέγεθος εἰκόνα πὺν ἀπεικονίζει μὲ παρόμοιον τρόπο τὸν ἅγιον Ἰωάννη τὸν Θεολόγον καὶ τὸν ἅγιον Πρόχορον, καὶ ἡ ὁποία εἶναι ἀνηρτημένη σὲ τοῖχο τοῦ παραπάνω παρεκκλησίου.

Ἐντὸς τῶρα τοῦ καθολικοῦ τῆς Μεταμορφώσεως τῆς ἰδίας μονῆς βρίσκεται ἀνηρτημένη μεγάλων διαστάσεων φορητὴ εἰκόνα τοῦ ἔτους 1774 πὺν ἀπεικονίζει τὸν ἅγιον Εὐστάθιον καὶ τὴν οἰκογένειά του καθὼς καὶ σκηνές ἀπὸ τὸν Βίο τους, πὺν θὰ πρέπει καὶ αὐτὴ νὰ ἀποδοθεῖ στὸν Χιώτη ζωγράφο.

Τέλος, στὸν μοναχὸ Μητροφάνη θὰ πρέπει νὰ ἀποδοθεῖ καὶ ἡ πολυπρόσωπη εἰκόνα τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἁγίας Ἄννης πὺν ἐντοπίσαμε στὸ καθολικὸ τῆς μονῆς Εὐαγγελιστρίας Σκοπέλου³⁴. Ἡ ἵδρυση τῆς μονῆς αὐτῆς σχετίζεται ὡς γνωστὸν μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ γνωστοῦ Σκοπελίτη λογίου ἀλλὰ καὶ Ξηροποταμινοῦ μοναχοῦ Καισαρίου Δαπόντε. Ὁ Δαπόντες γνώριζε τὸν ζωγράφο Μητροφάνη, μέσα ἀπὸ τὸν φίλον του Παῖσιον Μυτιληναῖον, ὅπως δείξαμε παραπάνω. Ἡ εἰκόνα φέρει τὴν ἐπιγραφή: *Ἡ κοίμησις τῆς Θεοπρομήτορος Ἁγίας Ἄννης* καὶ εἰκονίζει τὴν Ἁγία στὴ νεκρικὴ τῆς κλίνη. Ἀνάμεσα στὸ πλῆθος ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν πὺν τὴν περιβάλλουν, ξεχωρίζουν ὁ συμβίος τῆς ἁγίας Ἰωακείμ, ἡ θυγατέρα τῆς Κυρία Θεοτόκος καὶ ἕνας ἅγιος ἀρχιερεὺς ὁ ὁποῖος καὶ θυμιάζει τὸ λείψανον τῆς Ἁγίας. Στὸ πάνω μέρος τῆς εἰκόνας δεσπόζουν μαρμαρῶν ρυθμοῦ ὑψηλὰ κτίρια καὶ ἀνάμεσά τους, διακρίνεται ἕνας ἐν κινήσει ἄγγελος πὺν βαστάζει τὴν ψυχὴ τῆς ἁγίας

33. Σάμψων, ὁ.π., σ. 112.

34. Ὁ.π., σσ. 200-220.

Ἄννης, ἡ ὁποία ἐδῶ παριστάνεται μὲ τὴ μορφὴ λευκοντυμένου μικροῦ κοριτσιοῦ³⁵.

Ὁ ζωγραφικὸς διάκοσμος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου στὰ Καυσοκαλύβια

Τὸ εἰκονογραφικὸ πρόγραμμα τοῦ εὐρύχωρου –σὲ σχέση με τοὺς περισσότερους Καυσοκαλυβίτικους ναοὺς– παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, εἶναι πολὺ πλούσιο καὶ ὁ ζωγράφος ἐντυπωσιάζει μὲ τὰ ζωηρὰ χρώματα –κυρίως τὸ ἐρυθρό– ποὺ χρησιμοποιεῖ καθὼς καὶ τὶς πολυπρόσωπες συνθέσεις του, ἂν καὶ λόγῳ τοῦ μεγέθους τοῦ ναοῦ, θὰ ἦταν δικαιολογημένος ἂν θὰ ἤθελε νὰ τὶς ἀποδώσει λιτότερα.

Ὁ ναὸς εἶναι τριμερής. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τὸ ἐμπρόσθιο τμήμα ποὺ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν ὑπόλοιπο ναὸ μὲ δύο πλούσια διακοσμημένους κίονες ποὺ στηρίζουν ἰσάριθμες ἀψίδες (εἰκ. 6) καὶ τὸ ὁποῖο θὰ μπορούσε νὰ θεωρηθεῖ ὡς Λιτή, τὸν κυρίως ναὸ καθὼς καὶ τὸ ἅγιο Βῆμα.

Στὴ Λιτή, καὶ στὶς δύο ἀνώτερες ἀπὸ τὶς τρεῖς ζῶνες τοιχογραφιῶν τοῦ δυτικοῦ, βορείου καὶ νοτίου τοῖχου τῆς, ἔχουν ἱστορηθεῖ ἀφηγηματικὰ σκηνές ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ Βίου καὶ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, στὸν ὁποῖο ἄλλωστε εἶναι ἀφιερωμένος καὶ ὁ ναός. Ἔτσι ἀπεικονίζονται σκηνές ποὺ φέρουν τὶς ἐξῆς μεγαλογράμματες ἐπιγραφές:

Οἱ Ἀπόστολοι διανέμονται τοῦ κλήρου, Ὁ Ἰωάννης διστάζει περὶ τοῦ ἐαυτοῦ κλήρου, Τὸ νανάγιον τοῦ Ἰωάννου / ὁ Πρόχορος ἀντιλαμβάνεται τὸν Ἰωάννην (εἰκ. 7), Ὁ ἰαθεὶς παράλυτος ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου ὑπηρετεῖ τὸ ἄριστον, Ὁ Ἰωάννης εὐρίσκει τὸν παῖδα σιδήροις δεδεμένον εἰς θυσίαν τοῦ λύκον, Ὁ ἄρχοντας δακτύλῳ δείχνων τὸν λύκον / Ὁ Ἰωάννης διώκει αὐτόν, Ὁ Ἰωάννης ἐλευθερεῖ τὸν παῖδα, Ὁ Ἅγιος δεδεμένος σιδήροις ἐξορίζεται, Διὰ προσευχῆς τοῦ Ἰωάννου ἡ θάλασσα ἐπιρρίπτει τὸν παῖδα ζῶντα ἐνώπιον αὐτοῦ, Ὁ Ἰωάννης καταστρέφει τὸν βωμὸν τῆς Ἀρτέμιδος, Ὁ Δόμνος πνιγὲς ὑπὸ τοῦ δαίμονος, Ἡ Ρωμὰνα πενθεῖ τὸν θάνατον τοῦ Δόμνου, Ὁ Ἰωάννης ἀναστήνει τὸν Δόμνον, Ἡ Ρωμὰνα πιστεύσασα αἰτεῖ συγγνώμην παρὰ τοῦ Ἰωάννου, Ὁ Ἰωάννης ἰᾶται τὸν θερμαίνοντα, Ὁ ὕδρωπικὸς αἰτεῖ τὴν ἱασιν ἐγγράφως παρὰ τοῦ Ἰωάννου, Ἡ Ρωμὰνα μισθοῦται τὸν Ἰωάννην σὺν τῷ Προχόρῳ, Ἡ Ρωμὰνα τύπτει τὸν Ἰωάννην, Οἱ ἱερεῖς προσκλαιόμενοι τῷ Κύνωπι κατὰ τοῦ Ἰωάννου, Ὁ Ἰωάννης ἐκδιώκει τοὺς δύο σταλέντας δαίμονας ὑπὸ τοῦ Κύνωπος ἐκ τῆς Νήσου, Ὁ Ἰωάννης ἐν τύπῳ σταυροῦ προσευχόμε-

35. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ πάντως δὲν περιλαμβάνεται στὸν λεπτομερέστατο *Κώδικα τῆς ἐν τῇ νήσῳ Σκοπέλῳ ἱερᾶς καὶ Σταυροπηγιακῆς Μονῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, τῆς ἐπονομαζομένης Εὐαγγελιστρίας* ποὺ συνέταξε στὰ 1777 ὁ Καيسάριος Δαπόντες (κώδ. Ξηροποτάμου 193, φφ. 1α-14α).

νος / ἐπνίγη ὁ Κύνωψ ἐν τῇ θαλάσῃ, Ἡ Μετάστασις τοῦ Θεολόγου, Ἡ Ἀνάβλυσις τῆς κόνεως ἐν τῷ μνήματι τοῦ Ἰωάννου.

Στὴ θέση τῆς τραπεζοειδοῦς ὀροφῆς τῆς Λιτῆς βρίσκουμε τὴν κυρίαρχη σύνθεση μὲ τὴ Σύναξη τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων, ἐνῶ στοὺς τοίχους τῆς Λιτῆς (κατώτερη ζώνη) –κυρίως στὸν δυτικό– καὶ τὰ ἐσωρράχια ἀπεικονίζονται κυρίως μεγάλες ὁσιακὲς μορφές, ὅπως οἱ ὅσοι Ὁνούφριος, Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, Μωϋσῆς ὁ Αἰθίοψ, Θεόδωρος ὁ Στουδίτης, Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος, Ἰωάσαφ, Βαρσανούφιος, Ἀρσένιος, Ἀντώνιος, Εὐθύμιος, Σάββας, Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης, Ἐφραίμ ὁ Σύρος, Διονύσιος (τὸ πιθανότερο, ὁ ἐν Ὀλύμπῳ), Παχώμιος, καὶ οἱ ὅσοι Δανιὴλ ὁ Στυλῖτης, Δοσίθεος, Ἰλαρίων, Δωρόθεος καὶ Συμεὼν ὁ Στυλῖτης, στὸ νότιο παράθυρο τοῦ κυρίως ναοῦ. Ἀνάμεσά τους καὶ Καυσοκαλυβίτες ὅσοι: Μάξιμος ὁ Καυσοκαλύβης, Νήφων Ἀθωνίτης, Νεῖλος Μυροβλύτης καὶ Πέτρος Ἀθωνίτης³⁶ (εἰκ. 8). Ὑπάρχει ἐπίσης ἡ τοιχογραφία τοῦ ὁσίου Παΐσιου, προφανῶς τοῦ Μεγάλου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔφερε ὁ κτίτορας τοῦ παρεκκλησίου ἱερομόναχος Παῖσιος.

Πάνω ἀπὸ τὴ δυτικὴ πύλη εἰσόδου εἶναι ἱστορημένος ὁ Ἀναπεσὼν Κύριος περιβαλλόμενος ἀπὸ πρόσωπα φτερωτῶν ἀγγέλων, μὲ τὴ Θεοτόκο νὰ στέκεται δίπλα Του (στ' ἀριστερά) καθὼς καὶ ἓναν ἄγγελο (στὰ δεξιά) ποὺ τοῦ δείχνει τὰ ὄργανα τοῦ σταυρικοῦ μαρτυρίου Του (εἰκ. 9).

Στὸν κυρίως ναὸ τώρα, ὁ Παντοκράτορας στὸν τροῦλο –ὁ ὅποιος, νὰ σημειώσουμε, φέρει ἐπιζωγράφηση καὶ ἀλλοιώσεις, τὸ πιθανότερο λόγῳ εἰσροῆς ὀμβρίων ὑδάτων– περιβάλλεται ἀπὸ ἐπτάχρωμη ταινία (εἰκ. 10).

Στὴν ἐπομένῃ ζώνῃ ἀπεικονίζεται ἡ Θεία Λειτουργία ποὺ ἐπιστέφεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή:

ΚΥΡΙΕ ΚΥΡΙΕ ΕΠΙΒΛΕΨΟΝ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΔΕ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΟΝ ΤΗΝ ΑΜΠΕΛΟΝ ΤΑΥΤΗΝ ΗΝ ΕΦΥΤΕΥΣΕΝ Η ΔΕΞΙΑ ΣΟΥ.

Στὴ ζώνῃ ποὺ ἀκολουθεῖ βρίσκουμε τοὺς Προφῆτες ποὺ εἶναι ζωγραφισμένοι ἐντὸς γραπτῶν πλαισίων μὲ μαρὸν διακόσμηση. Μεγάλῃ εἶναι ἡ ὁμοιότητα τῶν διακοσμήσεων αὐτῶν ποὺ μιμοῦνται τὰ ἀνάγλυφα δυτικότροπα γύψινα καὶ ποὺ δίνουν τὴν ψευδαἰσθηση τρίτης διάστασης, μὲ τὰ γύψινα πλαίσια ποὺ περιβάλλουν τὰ παράθυρα καὶ τοὺς φεγγίτες τοῦ τροῦλου τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Εὐσταθίου τῆς ἰδίας σκῆτης (στὸ ὁποῖο θὰ ἀναφερθοῦμε στὸ Β' μέρος τῆς μελέτης μας) καθὼς καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου

36. Παραδόξως δὲν ἔχει ἱστορηθεῖ ὁ ὅσιος Ἀκάκιος ὁ Καυσοκαλυβίτης. Τοιχογραφία ἑνὸς ὁσίου Ἀκακίου, σὲ ἄλλῃ θέσῃ τοῦ ναοῦ, παραπέμπει μᾶλλον στὸν ὅσιο Ἀκάκιο ποὺ ἀναφέρεται στὴν Κλίμακα τοῦ ὁσίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου. Εἰκονίζεται ἄλλωστε σὲ νεανικὴ ἡλικία, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν ὅσιο Ἀκάκιο, ἰδρυτὴ τῆς Σκήτης τῶν Καυσοκαλυβίων, ποὺ εἰκονίζεται πάντοτε σὲ γεροντικὴ.

Ἀντωνίου στή Σκήτη Ἀγίου Ἀνδρέα τῶν Καρυῶν³⁷. Ὅμοιοι στοὺς τρεῖς ναοὺς εἶναι καὶ οἱ γραπτοὶ ἀνάγλυφοι κίονες (σὲ ἀπομίμηση μαρμαρίνων), ποὺ βρίσκονται κυρίως στὸ ἅγιο Βῆμα.

Ἀκολουθοῦν οἱ τέσσερις Εὐαγγελιστὲς στὰ λοφία τοῦ τρούλου μὲ τὰ σχετικά τους σύμβολα (εἰκ. 11) καθὼς καὶ οἱ Ἀπόστολοι *ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα*, ἐνδεδυσμένοι ὡς συνήθως ἀρχιερατικὰ ἄμφια, στὶς ἀκμὲς τῶν τεσσάρων τόξων, σὲ στηθάρια ποὺ τὰ συνδέει μεταξύ τους κληματσίδα. Ἄλλωστε σχετική εἶναι καὶ ἡ κυριακὴ ρήση *Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἄμπελος ὑμεῖς τὰ κλήματα ὁ μένων ἐν ἐμοί...*, ποὺ ἀναγράφεται σὲ δύο φύλλα ἀνοικτοῦ εὐαγγελίου, τὸ ὁποῖο ἱστορήθηκε σὲ χῶρο πάνω ἀπὸ τὴν προσωπογραφία τοῦ ἀποστόλου Ἰούστου.

Στὰ τεταρτοσφαίρια τοῦ βόρειου καὶ νότιου τόξου τοῦ ναοῦ εἶναι ἱστορημένα θέματα τοῦ χριστολογικοῦ κύκλου. Συγκεκριμένα ἔχουμε στὸ βόρειο τόξο τὶς παραστάσεις τῆς Μεταμορφώσεως, τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου (εἰκ. 12), ἐνῶ στὸ νότιο τόξο, τὶς παραστάσεις τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, τῆς Ψηλαφήσεως τοῦ Θωμᾶ, τῆς Ἐγέρσεως τοῦ Λαζάρου, τῆς Βαΐοφόρου, τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ἀποκαθλώσεως.

Στὴν ἐπομένη ζώνη ἀπεικονίζονται συνθέσεις τοῦ θεομητορικοῦ κύκλου, ὅπως ἡ Γέννηση τῆς Θεοτόκου, ὁ Ἀσπασμὸς τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας, ὁ Εὐαγγελισμὸς, ἡ Ὑπαπαντή, τὰ Εἰσόδια. Ἀνάμεσά τους ξεχωρίζει ἡ ὄντως ἐντυπωσιακὴ παράσταση τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Στὴν κατώτερη ζώνη τοῦ κυρίως ναοῦ, καθὼς καὶ σὲ στηθάρια πάνω ἀπ' αὐτήν, εἶναι ἱστορημένοι, ὅπως συνηθίζεται στοὺς ἀθωνικοὺς ναοὺς, ἅγιοι Μάρτυρες, οἱ περισσότεροι μὲ στρατιωτικὲς ἐνδυμασίες. Διακρίνουμε α) στὸ βόρειο μέρος τοῦ κυρίως ναοῦ, τοὺς ἁγίους Βίκτωρα, Μηνᾶ, Εὐστράτιο, Μαρδάριο, Ὁρέστη, Προκόπιο, Δημήτριο, Σέργιο καὶ Βάκχο, Μερκούριο, Νεόφυτο, Δημήτριο τὸν Νέο, Εὐστάθιο, Χριστόφορο, Λοῦπο, Νέστορα, Δημήτριο τὸν Μεγαλομάρτυρα καὶ Ἀγάπιο (εἰκ. 13), β) στὸν νότιο τοῖχο, τοὺς ἁγίους Κύρο καὶ Ἰωάννη, τοὺς ἐκ τῆς χορείας τῶν ἁγίων Ἀναργύρων Τρύφωνα, Ἐρμόλαο, Σαμφὼν καὶ Παντελεήμονα, Κήρυκο καὶ Ἰουλίττα, Ἰάκωβο τὸν Πέρση, Θεόδωρο τὸν Στρατηλάτη, Θεόδωρο Τύρωνος, Ἀρτέμιο καὶ τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο.

37. Ἴσως νὰ ὑπάρχει κάποια σχέση τοῦ ζωγράφου Μητροφάνη μὲ τὸν ἐπίσης Χιώτη στὴν καταγωγή μοναχὸ Παχώμιο, τὸν ἀρχιτέκτονα τοῦ ναοῦ τοῦ Σεραγιοῦ (βλ. σχετικά στὸ προσεχὲς δεύτερο μέρος τῆς μελέτης μας). Πιστεύουμε ὅτι θὰ πρέπει νὰ διερευνηθεῖ ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς ἀρχαιολόγους ἡ πιθανὴ σχέση –ἀπὸ ἀρχιτεκτονικῆς ἀπόψεως– τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου μὲ τὸν ἀρχιτέκτονα τῶν ναῶν Ἀγίου Εὐσταθίου Καυσοκαλυβίων καὶ Ἀγίου Ἀντωνίου Σκήτης Ἀγίου Ἀνδρέα, καθὼς αὐτὰ ἀνεγέρθηκαν τὴν ἴδια ἐποχὴ, ἐνῶ παρὰ ἄλλα ὁ κτίτορας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, ἱερομόναχος Παῖσιος ὁ Μυτιληναῖος, διατηροῦσε πολλὲς γνωριμίες μὲ ἐπιφανεῖς Κωνσταντινουπολίτες.

Ἡ ἀπεικόνιση τῆς ὁσίας Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας, ἀνάμεσα σὲ ἄλλες ὁσίες, ὅπως ἡ ὁσία Παρασκευή, ἡ ὁσία Μελάνη καὶ ἡ ὁσία Εἰρήνη ἡ Χρυσοβαλάντου, σχετίζεται ἀσφαλῶς μὲ τὴν καταγωγή τοῦ κτίτορος τοῦ ναοῦ, Παΐσιου τοῦ Λεσβίου.

Πάνω ἀπὸ τὸν νότιο κίονα τῆς Λιτῆς εἰκονίζονται ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος καὶ ἡ Ἁγία Ἑλένη ὡς στύλοι τῆς Ἐκκλησίας .

Τὸ Ἅγιο Μανδήλιο, στὸ κέντρο τῆς ἀκμῆς τοῦ ἀνατολικοῦ τόξου φέρει –ὅπως καὶ ὁ Παντοκράτορας τοῦ τρούλου στὸ πρόσωπό του– ἐπιζωγράφησι. Οἱ ἐπιζωγραφήσεις πιθανὸν νὰ ἔγιναν ἀπὸ τὸν ἱερομόναχο Σεραφεῖμ ζωγράφου, ποὺ κατοίκησε στὴν Καλύβη τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, μετὰ τὴν ἐγκαταβίωση τοῦ Παΐσιου καὶ τῆς συνοδείας του στὴ μονὴ Ξενοφώντος³⁸.

Στὸν νότιο καὶ βόρειο τοῖχο τοῦ κυρίως ναοῦ καὶ κυρίως στὸ ἅγιο Βῆμα, τὸ ὁποῖο ὀριοθετεῖ ἐξαιρετικῆς τέχνης ἐπίχρυσο ξυλόγλυπτο τέμπλο (εἰκ. 14), ἀπεικονίζονται οἱ ἅγιοι ἱεράρχες Ἀβέρκιος, Διονύσιος, Ἰγνάτιος, Ἱερόθεος, Μόδεστος, Ἀντύπας, Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων, Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, Πρόκλος, Μεθόδιος, Ἀμβρόσιος, Ἀνθιμος, Ἐπιφάνιος, Ἐλευθέριος, Νικηφόρος, Μελέτιος, Παῦλος Κωνσταντινουπόλεως ὁ Ὁμολογητής, Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης, Ἀνδρέας Κρήτης, Σπυρίδων καὶ Παρθένιος. Ὅλοι τους ἀσκεπεῖς, κρατοῦν μὲ τὴν ἀριστερά τους εὐαγγέλιο, ἐνῶ μὲ τὴ δεξιὰ τους εὐλογοῦν. Τοὺς ἱεράρχες συνοδεύει ἡ ἐπιγραφή: *Ἱεράρχες μέγιστοι τῆς εὐσεβείας καὶ γενναῖοι πρόμαχοι τῆς ἀληθείας*.

Τέλος, στὸ ἅγιο Βῆμα, ἀπεικονίζεται στὴν ὀροφή (εἰκ. 15) ἡ Ἁγία Τριάδα –στὴ δυτικότερη εἰκονογραφικὴ τῆς ἐκδοχῆς– περιβαλλόμενη ἀπὸ ἀγγέλους, ἐνῶ ἀκολουθοῦν στὴν πάνω ζώνη δεσποτικὲς εἰσόδους. Ἀνάμεσά τους ἡ Ἀνάσταση (κι αὐτὴ στὴ δυτικότερη εἰκονογραφικὴ τῆς ἔκφρασης, μὲ τοὺς στρατιῶτες καὶ τοὺς ἀγγέλους, χωρὶς ὅμως τὶς Μυροφόρες), ἡ Πεντηκοστὴ (μὲ τὴ Θεοτόκο στὴν κορυφὴ τοῦ χοροῦ τῶν Ἀποστόλων καὶ τὸν «Κόσμο» στὴ βάση τοῦ πετάλου, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀλληγορικὴ παράσταση τοῦ Κόσμου), ἡ Βάπτισις, ἡ Ἀνάληψις καθὼς καὶ ἡ Γέννησις μὲ τὴ Θεοτόκο καὶ τὸν Ἰωσήφ γονατιστοὺς ἐντὸς τῆς φάτνης.

Στὴν ἀψίδα τοῦ ἱεροῦ ἱστορεῖται ἡ Θεοτόκος Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐπιγραφή: *Τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν θεομητορικὸ ὕμνο Ἐπὶ σοὶ χαίρει*.

Κάτω ἀπὸ τὴν παράσταση τῆς Πλατυτέρας ἀπεικονίζονται οἱ συλλει-

38. Μετὰ τὸν Παῖσιο τὴν Καλύβη ἀγόρασε ὁ ἤδη κατέχων ἑτέρα καλύβη στὴ Σκῆτη, μοναχὸς Σεραφεῖμ ζωγράφος Καυσοκαλυβίτης μὲ συνοδίαν τὸν μοναχὸ Στέφανο καὶ τὸν μοναχὸ Γεράσιμο, σύμφωνα μὲ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ σωζόμενο σχετικὸ «ὁμολόγου» ποὺ ἡ Μεγίστη Λαύρα παραχώρησε στὸν Σεραφεῖμ στίς 26 Ἰουλίου 1800.

τουργοῦντες ἱεράρχες Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, Βασίλειος ὁ Μέγας καὶ Ἀθανάσιος Ἀλεξανδρείας (εἰκ. 16). Ὅλοι τους κρατοῦν ξεδιπλωμένα εἰλητάρια μὲ εὐχὲς ἀπὸ τῆς Θείας Λειτουργίας. Πάνω ἀπὸ τοὺς ἱεράρχες αὐτοὺς ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: *Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει καὶ ἄγῳ ἐν αὐτῷ*.

Στὴν κόγχη τῆς προθέσεως ἀπεικονίζεται ἡ παράσταση τῆς Ἀκρας Ταπεινώσεως (εἰκ. 17). Ὁ Χριστὸς στεφανωμένος μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι προβάλλει μέσα ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ τάφο. Στὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά του παραστέκονται οἱ θρηνωδοῦσες μορφὲς τῆς Μητέρας του καὶ τοῦ ἡγαπημένου μαθητοῦ του, ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, στὸν ὁποῖο ἄλλωστε τιμᾶται καὶ ὁ ναὸς. Κάτω ἀπὸ τὴ σύνθεση ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: *ΕΠΙ ΣΦΑΓΗΝ ΗΧΘΗ*, καὶ ἀκολουθοῦν οἱ ἀπεικονίσεις τεσσάρων ἁγίων διακόνων. Ἀνάμεσά τους καὶ ὁ ἅγιος Βενιαμίν, πρὸς τιμὴν ἴσως τοῦ μοναχοῦ Βενιαμίν, ἀπὸ τὴ συνοδεία τοῦ Παΐσιου, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στὴν προαναφερόμενη κτιτορικὴ ἐπιγραφή ὡς ἐπεξεργασθεὶς διὰ τῶν χειρῶν του τὸν ναό.

Στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ Βήματος ἔχουμε τὴ γνωστὴ παράσταση μὲ τὸ Ὅραμα τοῦ ἁγίου Πέτρου Ἀλεξανδρείας (εἰκ. 18). Χαρακτηριστικὸ πὺν θὰ τὸ συναντήσουμε στὴν περιγραφὴ τῆς ἀντίστοιχης συνθέσεως τοῦ παρεκκλησίου τῆς Καλύβης τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου, εἶναι ὅτι τὸ κείμενο τῆς ἀποκρίσεως τοῦ μικροῦ Χριστοῦ *Ἄρειος ὁ ἄφρων* εἶναι σὲ ἀνάστροφη γραφή.

Στὶς δύο ἐπόμενες εἰκονογραφικὲς ζῶνες τοῦ ἁγίου Βήματος ἀπεικονίζονται ἅγιοι ἱεράρχες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Στὴ νότια πλευρὰ τοῦ Βήματος συναντοῦμε καὶ τὸν ἅγιο Ρηγίνο ἐπίσκοπο Σκοπέλου δίπλα στὸν ἅγιο Μιχαὴλ Συνάδων. Ἡ σὲ γειτονικὴ θέση ἀπεικόνιση τῶν δύο αὐτῶν ἱεραρχῶν πρέπει νὰ σχετίζεται μὲ τὴν παραμονὴ τοῦ Παΐσιου τοῦ Καυσοκαλυβίτου στὴ Σκόπελο. Ὁ ἅγιος Μιχαὴλ ἔκανε πολλὰ θαύματα στὸ νησί, στὸ ὁποῖο ἡ μονὴ Μεγίστης Λαύρας διατηροῦσε μετόχι πρὸς τιμὴν του. Σήμερα σώζεται μόνο ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ πὺν λειτουργεῖ ὅμως ὡς ἐνοριακός³⁹.

39. Βλ. τὴν κλασικὴ μελέτη τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου Κων. Καλλιανοῦ, «Σχέσεις Σκοπέλου καὶ Ἁγίου Ὁρους (17ος-19ος αἰ.)». Μία πρώτη προσέγγιση στὸ θέμα», *Ἐφημέριος* ἔτ. ΜΕ' (1996) 36-38. Θεωροῦμε ὅχι ἄσκοπο νὰ ἀναφερθοῦμε ἐδῶ σὲ μία εἰκόνα πὺν βρίσκεται στὸν περικαλλὴ αὐτὸν ναό, ἡ ὁποία ὑπογράφεται μὲν ἀπὸ ἄλλο μοναχό, τὸν Δαμασκηνό, ἔχει ὅμως ὅλες τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ θεωρηθεῖ ἔργο τοῦ εὐρύτερου κύκλου τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Μητροφάνη τοῦ Χίου καὶ τῶν μαθητῶν του (μὲ χαρακτηριστικότερη τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο ἀναπτύσσονται τὰ μὲ χρυσοκονδυλιὰ φωτίσματα τῶν ἐνδυμάτων). Πρόκειται γιὰ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ Παντοκράτορος, ἡ ὁποία φέρει στὸ κάτω μέρος τῆς τὴν ἐξῆς μεγαλογράμματη ἀφιερωματικὴ ἐπιγραφή: *Δέσεις τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ Μανολάκη Κωνσταντί. αωγ'* [1803] *Ἰουλίον Δ'. Χεῖρ Δαμασκηνοῦ ἱερομονάχου* [Βλ. Σάμψων, ὁ.π., σ. 33· Τρ. Παπαζήσης, «Σχόλια στὶς ἐπιγραφὰς τῶν ναῶν, μονῶν καὶ εἰκόνων τῆς Σκοπέλου», *Θεσσαλικὸ Ἡμερολόγιο. Ἀφιέρωμα: «Ἡ βυζαντινὴ*

Στοὺς πλαϊνοὺς τοίχους τοῦ νότιου παραθύρου τοῦ ἱεροῦ ἀπεικονίζονται οἱ τὴν ἱερωσύνη φέροντες ἅγιοι Χαράλαμπος, Σίλβεστρος, καθὼς καὶ ὁμάδα ἁγίων ἱεραρχῶν ποὺ φέρουν τὸ ὄνομα Γρηγόριος. Ἔτσι ἀπεικονίζονται οἱ ἅγιοι Γρηγόριος ὁ Διάλογος, ὁ Νεοκαισαρείας, ὁ τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας καθὼς καὶ ὁ ἐπίσκοπος Νύσσης.

Σὲ κόγχη τοῦ διακονικοῦ εἶναι ἱστορημένη ἡ Θεοτόκος Ζωοδόχος Πηγὴ (εἰκ. 19). Γύρω ἀπὸ τὴν πηγὴ-συντριβάνι εἰκονίζονται πλῆθος πιστοὶ ὅλων τῶν τάξεων ποὺ προσμένουν ἀπὸ τὴν Πηγὴ τῆς Ζωῆς τὴ θεραπείά τους.

Ὁλοκληρώνοντας ἐδῶ τὴ συνοπτικὴ περιγραφὴ τοῦ εἰκονογραφικοῦ προγράμματος τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, δὲν θὰ μπορούσαμε παρὰ νὰ ἀναφερθοῦμε καὶ στὴν ἀπεικόνιση τοῦ Ἁγίου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔφερε ὁ ζωγράφος τοῦ παρεκκλησίου. Ὁ ἅγιος Μητροφάνης Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ἱστορεῖται σὲ περίοπτη θέση, στὴ βόρεια πλευρὰ τοῦ ἱεροῦ Βήματος, περιβαλλόμενος ἀπὸ τοὺς ἁγίους Γρηγόριο Παλαμᾶ καὶ Κύριλλο, καθὼς καὶ τὸν Χριστό, στὸ πάνω τμήμα τῆς σύνθεσης, νὰ τοὺς εὐλογεῖ (εἰκ. 20). Εἶναι μάλιστα χαρακτηριστικὸ ὅτι ὁ ἅγιος Μητροφάνης εἶναι ὁ μόνος –ἀνάμεσα στοὺς ἱστορούμενους στὸν ναὸ ἱεράρχης– ποὺ φέρει ἀρχιερατικὴ μίτρα καὶ κρατᾷ τὴν ἀρχιερατικὴ ποιμαντικὴ ράβδο.

*Παρεκκλήσι Ἁγίου Μαξίμου τοῦ Καυσοκαλύβη*⁴⁰

Ὁ ναὸς τῆς ὁμώνυμης Καλύβης εἶναι ὁ ἀρχαιότερος σωζόμενος στὴ σκίτη. Σύμφωνα μὲ τις πηγές, ὁ ναὸς κτίστηκε στὰ 1732 ἀπὸ ὑποτακτικὸ τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς σκίτης Καυσοκαλυβίων ὄσιο Ἀκάκιο, ὁ ὁποῖος εἶχε μεγάλη εὐλάβεια στὸν μεγάλο αὐτὸ ἡσυχαστὴ τοῦ 14ου αἰ. ὄσιο Μάξιμο τὸν Καυσοκαλύβη⁴¹. Σύμφωνα μὲ τὸν Βίο τοῦ ὁσίου Ἀκακίου τοῦ Καυσοκαλυβίτου, ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του «ἀκούγοντας τὸν Γέροντα νὰ διηγεῖται τόσες πολλὲς φορὲς γιὰ τὸν ὄσιο Μάξιμο τὸν Καυσοκαλύβη ἔνιωθε μεγάλη εὐλάβεια καὶ σεβασμὸ σ' αὐτὸν καί, ἀφοῦ ζήτησε καὶ πῆρε τὴ συμβουλὴ τοῦ

Θεσσαλία» (1991) 162]. Πρόκειται γιὰ τὸν ἱερομόναχο Δαμασκηνὸ τοῦ Χατζῆ Κωσταντῆ ὁ ὁποῖος διετέλεσε ἐφημέριος στὸν ναὸ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου στὴ Γλώσσα τῆς Σκοπέλου καὶ ποὺ ἔργα του ὑπάρχουν στὸν ναὸ τῆς Γλώσσας (βλ. Μ. Χατζηδάκης, *Ἑλληνες ζωγράφοι μετὰ τὴν Ἀλωση*, τ. Α', Ἀθῆνα 1987, σ. 239· πρωτοπρ. Καλλιανός, ὁ.π., 23. Ἐλπίζουμε ἡ προσεχὴς ἐρευνα νὰ φωτίσει τίς πιθανολογούμενες διασυνδέσεις τοῦ Δαμασκηνοῦ μὲ τὸ ἐργαστήριό τοῦ Μητροφάνη τοῦ Χίου.

40. Στὸ προσεχὲς Β' μέρος τῆς μελέτης μας γιὰ τὰ τοιχογραφημένα παρεκκλήσια τῶν Καυσοκαλυβίων θὰ ἀναφερθοῦμε στοὺς ναοὺς τῶν καλυβῶν Ἁγίου Ἀκακίου, Ἁγίου Εὐσταθίου καὶ Ἁγίων Ἀποστόλων.

41. F. Halkin, «Deux Vies de St. Maxime le Kausokalybe ermite au Mont Athos (XIVe. s.)», *Analecta Bollandiana* 54 (1936) 38-111. *Ἅγιος Μάξιμος ὁ Καυσοκαλύβης. Βίος, πολιτεία, θαύματα. Πανηγυρικὴ Ἀκολουθία*, (Εἰσαγωγή-Σχόλια-Ἐπιμέλεια, μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης), Ἄγιον Ὄρος, ἐκδ. Καλύβης Ἁγίου Ἀκακίου, ³1993.

οσίου Ἀκακίου», ἔκτισε ναὸ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Μαξίμου μετὰ δύο χρόνους, ὕστερον ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ Ὁσίου ἐπάνωθεν τῆς καλύβης τοῦ γέροντος⁴².

Ἐνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του ὁ ὁσιος Μάξιμος ἀσκήθηκε στὰ Καυσοκαλύβια· τοποθεσία πὺν ὀφείλει ἄλλωστε τὴν ὀνομασία τῆς στὴν προσω- νυμία τοῦ Ὁσίου.

Στὸ παρεκκλήσι τῆς ἐξημωμένης σήμερα Καλύβης καὶ πάνω στὴν κόγχη τῆς ἁγίας Τραπεζῆς εἶναι ἐντοιχισμένα τρία σπαράγματα τοιχογραφιῶν. Πρόκειται, συγκεκριμένα, γιὰ τμήμα τῆς παράστασης τῆς Θεοτόκου Πλατυτέρας (εἰκ. 21) καθὼς καὶ γιὰ κεφαλὰς δύο ἀγγέλων (εἰκ. 22-23) πὺν περιβάλλουν ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ καὶ τὰ δεξιὰ τὴν προηγούμενη παράσταση. Οἱ διαστάσεις τῶν ἀγγέλων εἶναι δυσανάλογες μὲ τὴ διάσταση τῆς εἰκόνας τῆς Πλατυτέρας, ὥστε νὰ ἀποκλείεται ἡ περίπτωση νὰ ἀποτελοῦσαν ἐνιαῖο ζω- γραφικὸ σύνολο.

Σύμφωνα μὲ προφορικὴ παράδοση, οἱ τοιχογραφίες αὐτὲς προέρχονται ἀπὸ τὸ δεύτερο Κυριακὸ τῆς Σκήτης πὺν ἐχρησιμοποιεῖτο μέχρι τὸ 1916 ὡς κοιμητηριακὸς ναός. Ὁ ναὸς αὐτός, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἀρχικὰ κτίστηκε ὡς Κυριακὸς ναός, ἐτιμᾶτο καὶ αὐτός, ὅπως καὶ τὸ σημερινὸ Κυριακὸ, τὸ τρίτο κατὰ σειρά, στὴν Ἁγία Τριάδα. Κατεδαφίστηκε τὸ 1916 καὶ στὴ θέση του κτίστηκε (1919) ὁ σημερινὸς κοιμητηριακὸς ναός, πὺν τιμᾶται καὶ αὐτός στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Γιὰ μᾶς ὁμως εἶναι πιθανότερο οἱ τοιχογραφίες αὐτὲς νὰ προέρχονται ἀπὸ τὸν δυτικὸ ἐσωτερικὸ τοῖχο τοῦ σημερινοῦ Κυριακοῦ, στὸν ὁποῖο ἐπὶλθαν ἀρκετὲς μετατροπὲς λόγω τῆς ἀνεγέρσεως τῆς Λιτῆς, κατὰ τὸ 1810.

Οἱ ἐντοιχισμένες αὐτὲς τοιχογραφίες τοῦ παρεκκλησίου τοῦ Ἁγίου Μαξίμου φέροντας σχεδιαστικὲς καὶ τεχνοτροπικὲς ὁμοιότητες μ' αὐτὲς τοῦ παρεκκλησίου τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τῆς γειτονικῆς Καλύβης τοῦ Ἁγίου Ἀκακίου, καθὼς καὶ μ' αὐτὲς τοῦ κυρίως ναοῦ τοῦ Κυριακοῦ τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς ἰδίας σκήτης, μποροῦν νὰ ἀποδοθοῦν στὸν εὐρύτερο κύκλο τοῦ ἱερομονάχου Παρθενίου τοῦ ἐξ Ἀγράφων καὶ τῶν μαθητῶν του⁴³.

Βιβλιοθηκᾶριος Ἱ. Σκήτης Ἁγίας Τριάδος
Καυσοκαλυβίων

ΜΟΝΑΧΟΣ ΠΑΤΑΠΙΟΣ ΚΑΥΣΟΚΑΛΥΒΙΤΗΣ

42. Μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης, *Ἅγιος Ἀκάκιος ὁ Καυσοκαλυβίτης. Ἀπὸ τὸ περιβόλι τῆς Παναγίας στὸν κῆπο τοῦ Θεοῦ*, Ἅγιον Ὅρος 2001, σσ. 148-149.

43. Μον. Πατάπιος Καυσοκαλυβίτης, «Ἱερομόναχος Παρθένιος ὁ ἐξ Ἀγράφων», ὁ.π., 600.

SUMMARY

Patapios monk of Kausokalyvia, *The painted chapels at the Kausokalyvia Scete. Part A (17th-19th cent.)*.

Most of the art work on reserve today at the Skete of Holy Trinity of Kausokalyvia in Mount Athos and its greater area originates in the 18th century. During this time the Kyriakon church (second-half of 18th century) as well as the chapels of Koimisis of Theotokos (1759) and St John Theologos (1777) were painted.

In the present study, which is composed of two parts, a concise description is being made of the iconographic program of the Skete chapels, while at the same time the existing historical information regarding the founders, as well as the painters, is being attached.

In the present part A, reference is being made first on the portions of frescoes of the Ypapanti chapel (first half of 17th century) at the St Neilos cell, works that are attributed according to the tradition to St Neilos Mirovlitis (†1651), who lived an ascetic life in a cave at the area.

Reference is being made on the chapel of St John Theologos of the homonymous hermitage of the Skete, where historical and biographical data about the church and its founder, hieromonk Paisios of Kausokalyvia (†1801), are being presented. The painter of the church, monk Mitrofanis of Chios appears, through our research, to have a significant yet unknown work. A list is being attached of the up-to-date signed or attributed to him works in Mount Athos, as well as in the island of Skopelos in the North Sporades, Greece. In addition, a brief description of the rich iconographic program of the St John Theologos chapel (1777) is attached.

Finally, reference is being made on the three portions of frescoes, which exist at the St Maximos Kausokalivis chapel of the homonymous hermitage of the Kausokalivia Skete (half of 18th century).

Εἰκ. 1. Παρεκκλήσι Κοιμήσεως Θεοτόκου Κελίου Ἀγίου Νείλου. Φορητὴ εἰκόνα τῆς Θεοτόκου Ὁδηγητρίας.

Εἰκ. 2. Παρεκκλήσι Ὑπαπαντῆς τοῦ Σωτήρος Κελίου Ἀγίου Νείλου. Ἐσωτερικό. Τοιχογραφία τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Εἰκ. 3. Παρεκκλήσι Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐξωτερικὴ ἄποψη ἀπὸ ΒΑ.

Εἰκ. 4. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Δυτικὴ εἴσοδος (ἐξωτερικά). Ὑπέρθυρη κτιτορικὴ ἐπιγραφή. 1766.

Εἰκ. 5. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό. Δυτικὴ εἴσοδος. Ὑπέρθυρη κτιτορικὴ ἐπιγραφή. 1777.

Εἰκ. 6. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
Ἐσωτερικό. Ἐπιζωγραφισμένος κίονας.

Εἰκ. 7. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό.
Αὐτή. Τοιχογραφία μετὰ τὸ ναυάγιο τοῦ Ἰωάννου. 1777.

Εἰκ. 8. Παρεκκλήσι Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό. Δυτικὸς τοῖχος. Τοιχογραφία μετ' Ὀσίου. 1777.

Εἰκ. 9. Παρεκκλήσι Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό. Κυρίως ναός. Τοιχογραφία πάνω ἀπὸ τὴ δυτικὴ πύλη μετ' Ἀναπεσόντα Κύριο. 1777.

Εἰκ. 10. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό.
Τοιχογραφίες στὸν τροῦλο καὶ γύρω ἀπ' αὐτόν. 1777.

Εἰκ. 11. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό.
Ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος καὶ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐκ τῶν Ἑβδομήκοντα.
Τοιχογραφία στὸ ΒΔ λοφίο τοῦ τροῦλου. 1777.

Εἰκ. 12. Παρεκκλήσι Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό. Βόρειο τόξο. Τοιχογραφία τοῦ Ἐπιταφίου Θρήνου. 1777.

Εἰκ. 13. Παρεκκλήσι Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό. Βόρειος τοῖχος. Τοιχογραφία Ἀγίων Μαρτύρων. 1777.

Εἰκ. 14. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό.
Τμήμα τοῦ ξυλόγλυπτον τέμπλον μετὸν Ἐσταυρωμένο, τὰ λυπηρὰ καὶ
τμήμα τοῦ Δωδεκακάστου.

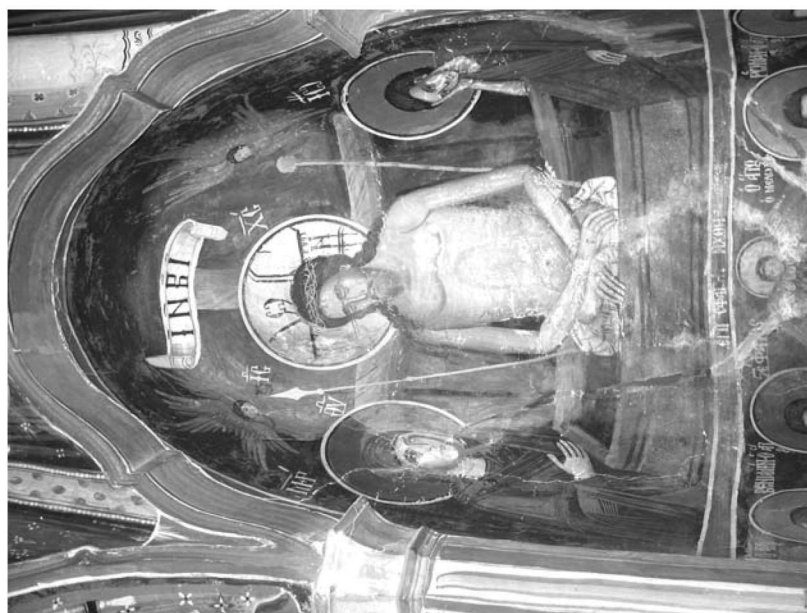
Εἰκ. 15. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό.
 Ἱερὸ Βῆμα. Ὁροφή. Τοιχογραφία τῆς Ἁγίας Τριάδος. 1777.

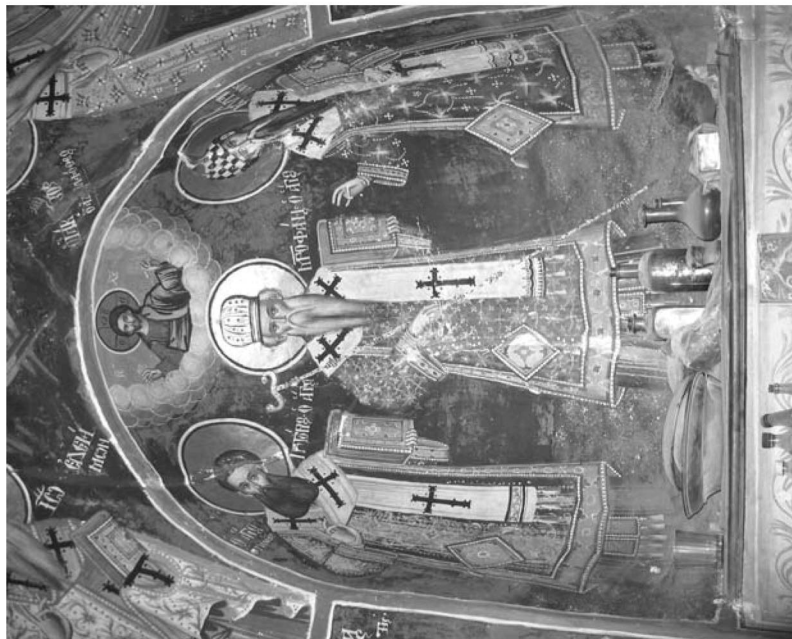
Εἰκ. 16. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἐσωτερικό.
 Ἱερὸ Βῆμα. Τοιχογραφία μετὰ τοὺς συλλειτουργοῦντες ἱεράρχες
 ἁγίους Βασίλειο καὶ Ἀθανάσιο Ἀλεξανδρείας. 1777.

Εἰκ. 18. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
Ἑσωτερικό. Ἱερὸ Βῆμα. Βόρεια πλευρά. Τοιχογραφία
μὲ τὸ ὄραμα τοῦ ἁγίου Πέτρου Ἀλεξανδρείας. 1777.

Εἰκ. 17. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
Ἑσωτερικό. Ἱερὸ Βῆμα. Κόγχη προθέσεως.
Τοιχογραφία μὲ τὴν Ἄκρα Ταπείνωση. 1777.

Εἰκ. 20. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
Ἑσωτερικό. Βόρεια πλευρά. Τοιχογραφία τῶν ἁγίων
Γρηγορίου Παλαμά, Μητροπολίτου Κωνσταντινουπόλεως
καὶ Κυρίλλου Ἀλεξανδρείας. 1777.

Εἰκ. 19. Παρεκκλήσι Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου.
Ἑσωτερικό. Ἰερό Βῆμα.
Κόγχη διακονικοῦ.
Τοιχογραφία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς. 1777.

Εἰκ. 21. Παρεκκλήσι Ἀγίου Μαξίμου. Ἐσωτερικό. Ἱερὸ Βῆμα.
Τοιχογραφία τῆς Πλατυτέρας τῶν Οὐρανῶν.

Εἰκ. 22. Παρεκκλήσι Ἀγίου Μαξίμου.
Ἐσωτερικό. Ἱερὸ Βῆμα. Τοιχογραφία
(σπάραγμα) ἀγγέλου Α΄.

Εἰκ. 23. Παρεκκλήσι Ἀγίου Μαξίμου.
Ἐσωτερικό. Ἱερὸ Βῆμα. Τοιχογραφία
(σπάραγμα) ἀγγέλου Β΄.